

Srodne duše

Srodne duše - Webstilus zbornik 2009.

Srodne duše

Srodne duše - Webstilus zbornik 2009.

Urednica:

dr. Blanka Pašagić

Urednički kolegij:

prof. Andrea Buriša, dr. Budimir Mijović, dr. Marina Miklič

Lektorica:

prof. Andrea Buriša

Grafički urednik:

Aleksandar Pašagić, dipl. ing.

Slika na naslovnici:

Boris Pecigoš: *Srodne duše*

Nakladnik:

Webstilus klub, Zagreb

ISBN 978-953-55665-1-9

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 702317

Copyright © 2009 Webstilus klub

www.klub.webstilus.net

www.webstilus.net

Srodne duše

Webstilus zbornik 2009.

Webstilus klub

Zagreb

2009.

Riječ urednice

Umjetnost je pojava koja nadilazi ograničenja sredstva kojim se umjetnik služi kako bi izrazio ono što se nalazi u njemu/njoj. Ona je toliko svojstvena čovjeku da se može nazvati njegovom prirođenom sklonošću. Potreba za stvaranjem jednako je razumljiva „modernom“ čovjeku kao što je bila razumljiva ljudima u vrijeme kada je vatra predstavljala vrhunac tehnologije dostupne ljudskom rodu. Ipak, kada se ta tehnologija počela razvijati brzinom koja je nadmašila i najsmjelija očekivanja, na površinu je počela izbijati specifična vrsta sumnje – sumnja da će tehnologija i njezine mogućnosti polako zauzeti u čovjekovu životu, pa i u samoj njegovoj osobnosti, ono mjesto koje osjećamo da bi trebalo biti rezervirano za ljepše, profinjenije stvari. Ironično, mnoga su umjetnička djela nastala kao posljedica bavljenja upravo tom temom – budućim društvom u kojem je umjetnost, a kao posljedica toga i ljudskost, stvar zaboravljene prošlosti, a njezino su mjesto zauzeli strojevi koji umjesto nas rade, misle i stvaraju.

Kada je Internet uzeo maha u onom obliku koji nam je danas poznat, mnogo se psihologa, sociologa i pedagoga oglasilo iznoseći svoju zabrinutost za međuljudske odnose. Telefoni, mobiteli, elektronska pošta – sve će nas to dehumanizirati, govorilo se; upravo oni izumi čiji je cilj bio spojiti ljude, bit će klinovi koji će nas dodatno razdvojiti. Jedni drugima na kraju ćemo predstavljati malo više od elektronskih impulsa, naše stvarne osobnosti zamijenit će one virtualne, a potreba i sklonost slobodnom izražavanju toliko će se kanalizirati kroz ustaljene računalne obrasce da će umjetnost kao takva doći u opasnost od zastarijevanja.

Hoće li se ta predviđanja ispuniti? Malo vjerojatno, iako je još uvijek rano za kategoričke tvrdnje. Ono što možemo tvrditi jest da umjetnost, potreba za izražavanjem i potreba za ljudskom komunikacijom nalazi svoj put kroz labirint modernih tehnologija. Novi mediji pružaju nove mogućnosti te kreativnim ljudima prestaju predstavljati ograničenje – štoviše, stvaralaštvo u tehnologiji vidi novu lepezu mogućnosti da iziđe na površinu te time opovrgava strepnje da će biti „zagušeno“. Zbornik koji držite u rukama dokaz je snage tog stvaralaštva. Skupina autora koji se vjerojatno nikada ne bi susreli u „stvarnom“ svijetu, iskoristili su prednosti tehnologije da se svojim neovisnim autorskim uradcima nadograđuju i zaobiđu tehnička ograničenja koja bi im stajala na putu da se nisu ujedinili na ovaj zanimljiv i jedinstven način. Pothvati poput ovog, dakle, pokazuju da tehnologija nema svoju definiranu „prirodu“; ljudski faktor uvijek će biti ono što će davati humanost svakom mediju, a „srodne duše“ uvijek će se pronaći, u „stvarnom“ ili virtualnom svijetu.

Srodne duše

Dževada Bajrić

Tužna jesen

Tužna moja jeseni
pada ti lišće na hladnu zemlju
Tužna moja ljubavi
umjesto da se rađaš ti umireš u njemu

O tužna jeseni
kakve mi to balade pjevaš tužne
O otužna jesni
kakve mi to uspomene budiš ružne

Postala sam čista jesen
jer u meni veneš polako
Postala sam otporna na ljubav
jer ju ti ubijaš tako lako

Sad hladan si postala vjetar
što suši mi suze na licu
Mrtve raznosiš sada moje snove
kao uvelo lišće niz pustu ulicu

Tužna jeseni
postala si mi
i majka i otac
i prijateljica i drug

Tužna jeseni
nosim te odsad
kud god krenem
u svom srcu svud

Hvala ti

Onog dana kad sam te srela
Kao stranca što korača mi uz put
Nisam ni slutila a još manje znala
Da bit ćeš mi više no samo drug

Laganim pokretima da me ne uplašiš
Sagnuo si se da pokupiš sve one snove
Što bez milosti lomili su se i padali
Pred drhtave i umorne noge moje

Nisi mi tada ništa rekao
Samo si nijemo stao pored mene
I u tišini pustio zalazak sunca
Da rastjera sve one crne sjene

Priznajem nisam tad obraćala pozornost
Na tebe ni na tvoje prekrasne oči
Ni na svoje snove u tvom naramku
Dok stajao si mirno u onoj gluhoj noći

I kad je vjetar kroz jeku odnio
Zadnji jecaj iz moje mrtve duše
Spustio si ruku na moje rame
Puštajući zidove da se oko mene ruše

Stojeći pred tobom onako ranjiva
I u potpunosti naga
Shvatila sam da tad nisi bio samo tišina
Već i moja snaga

Zaogrnuo si me svojim kaputom
Istkanim od čiste ljubavi i želja
Puštajući me i danas da se utapam
U mnoštvu osmjeha, ljubavi i veselja...

Kako

Uvijek se pitam
Kako je njima
Kako je drugima
Onda kad je meni najteže.

Uvijek se skrivam
Od tuđih pogleda
Od tuđih osmjeha
Da se ne bih ponovno razočarala.

Uvijek bježim
Miljama od drugih
Što brže i tiše
Da me ne primijete.

Uvijek glumim
Osmijeh na licu
Dobrotu u duši
Da me lako ne osude.

Uvijek lažem
Kako bih sakrila
Kako bih spasila
Ono što mi je srcu najdraže.

I uvijek ću pisati
O onome što volim

Za čim čeznem
A ne mogu dobiti.

....hrabrosti....

Osjećaš li

Osjećaš li me
Noćima kako se povlačim
Po najskrovitijim tvojim mislima
Kako te mamim svojim poljupcima

Osjećaš li me
Kako se smijem na tvojim mekim usnama
Nošena u tvom naramku
Na tvojim rukama

Osjećaš li da
Ljubim te
Grlim te
Mazim te i
Volim te
Izdaleka.

Osjetiš li me
Okreni se
Pruži ruku
Povuci me iz svoje sjene
Napravi tako malo za mene
I poljubi me.

Tišina

Tišina je ono što sad
ječi iz dubine mene
Tišina tako jaka
da bi mogla zdrobiti i stijene

U životu te uče da ne šutiš
i da sve treba reći
Ali kad u sebi čutiš samo tišinu
to nije moguće izraziti kroz riječi

Lažni svijet

U vodama grijeha kugle zemaljske
na obzorju plavom u proljetna jutra
na utrdom putu zimskih večeri
i jesenjih kiša u predvečerje sutra

Na maglenom putu uz pašnjake zrele
kroz zelena polja i izvore vrele
za ogradom starom dvorišta nekog
u kutu toplom ognjišta mekog
sanjam da svijet ljubav prati
al' svjetlost dana u stvarnost me vrati.

Da...

Da rijeke su duže od nebeskog svoda
i makovi najljepši od cvjetnoga roda,
ne bi nam tuga svjetlost dana krala
da sakrije suzu što iz oka je pala.

Da zvijezde sjajne što nebu krunu nose
prijatelje s jutrom i jutarnjom rosom,
ne bi nam oblaci danju tužni bili
i od tuge silne ne bi kišu lili.

Da tvoje je srce sretno kao moje,
nikad ne bi za druge bili samo dvoje,
k'o rijeka zvijezdama ogledalo bi bila
moja duša tvojoj, što nikad ne bi krila.

Poput lahora u duši

Slušam tvoj glas kako mi miluje dušu,
budi sva moja osjetila usnula već davno,
svojim baršunastim dodirom briše pustinju i sušu,
stvara oazu i vjetrove što mazno pušu.

Svojom ljepotom obavija mi tijelo
i ništa na svijetu više nije samo crno i bijelo,
glas duginih boja i tople proljetne kiše,
i u tom trenu ne poželjih ništa više.

Da bar zauvijek potraje taj osjećaj sreće,
da se duša s pjesmom sljubi,
i valcer života da žilama poteče,
poput lahora ponese me u visine veće.

Zov

Ceste kroz šumu što u nedogled vode,
sjene prošlosti kroz krošnju što hode,
miris lišća s grana što pada
i sirova zemlja što vodi do grada.

Nabubrijeli žir što jesen ga rodi
i ova ljepota što u tajanstvo me vodi,
glas sove što proplankom ječi
i zov neznanog što ostavlja bez riječi.

Igor Beno

Divlja rijeka

(ulomak)

Kad god bi zastranio ili kad ne bih imao odgovor, došao bih blizu Divlje Rijeke. Ona bi mi se otvorila, šaptala i hučala govoreći mi: Zašto lutaš, zašto se zavaravaš, zašto si slijep? Pogledaj me dobro i shvatit ćeš kako je život lijep.....

Moji osjećaji su duboki, iako izvana djelujem plitko.

Rijeka kaže: Raduj se!

Moje misli su široke, iako mi je put uzak.

Rijeka kaže: Hodaj!

Moja duša je puna, iako se čini izglednijom.

Rijeka kaže: Uživaj!

Ona ima toliko tajni koje ne želim znati, a ona zna sve o meni iako izgledam da nemam tajni.

Odlazim od nje; rijeka ne zna kamo idem. Ja ne znam odakle ona dolazi, a znam kamo ide. Ipak ide ka stajacim vodama, beskonačnom moru, a ovdje su moja drhtanja beskonačna.

Sa sviješću da me ona treba, postajem jači. Moja maska ostaje nepromijenjena, ali lice ispod maske dobiva novi kolorit. Jasno, ljudi vide samo masku.

Zemlja

Oblaci su se razmicali nad kišom okupanom visoravni i sunce se stidljivo počelo pomaljati u zenitu obasjavajući nedavno bačene proljetne usjeve kada je Š., seljak iz okolice Stoca, krenuo u obilazak svoga imanja.

«Hm... dobra kiša», mislio je, «treba navakat pokositi».

Zapalio je cigaretu i zagledao se u daljinu. Sunčane zrake bacale su ga u sanjarenje. Osjetio se nekako umornim od svega. Gledajući nasade tek niknutog kukuruza, luka i krumpira počeo je razmišljati o tome kako bi bilo da je sve ovo pred njim šuma kao što je u dalekoj prošlosti i bila. Prošetao se malo dalje i zagazio u nekadašnju oranicu koja je sada bila sva u drači, bagremu i mladim dubovima. Njeni vlasnici već su 15 godina u Americi i ovamo dugo vremena nitko nije ni kročio a kamoli da bi nešto radio o zemlji.

Ljepota! U tom trenutku samo mu je ta riječ strujala kroz misli. Priroda, divljina, iskon, netaknutost... Zemlja! – podredimo je sebi, crnčimo, gulimo je, rovimo po njoj, jedemo s nje, zarađujemo s nje, kruh...eh, da... kruh; na kraju sve kao i na početku – šuma, šikara, zrak. Ljepota!

Poželio je, kao nekad dok je bio mladić, jednostavno pobjeći, otići sa zemlje za koju je bio teškim utezima vezan i za koju su ga njegovi pređi prikovali da bude njen gospodar, ali i njen rob. Ta ga je zemlja grlila, odgajala, cjelivala, hranila, ali mu nije dala sve - nije mu dozvoljavala disati! Možda bi ju i zavolio da je imao kap slobode, onu trunku svježine i poleta koja resi mlade ljude. No kao jedinog muškog nasljednika dobrog komada zemlje otac ga je prisiljavao na zemljoradnju bojeći se da posjed poslije njegove smrti ne bude u rukama onih koji nisu bili krv loze. Geni i krv krojili su očeve računice.

Š. nikad imao hrabrosti kontrirati ocu. Taj čiča, seljak starog kova, nije prihvatio nove društvene okolnosti koje su nakon onog rata donijele nešto drugačiji raspored gospodarenja i uopće življenja. Slijepo se držao zemlje koja je bila alfa i omega njegova bivstva. Svoju doktrinu silom je želio prenijeti i na sina. Stoga mu nije dozvolio ni to da završi srednju školu kao što je to činila velika većina njegovih vršnjaka.

«Eh, vršnjaci... tko su oni!?» Š. se sjeća kako ni ti ljudi, iako su imali odriježene ruke, nisu znali živjeti život. Tada ga je nerviralo baš to što svi njegovi drugovi žive po već određenoj šablوني dopuštajući da im najljepše godine prođu sterilno i dosadno s par pijanki, kartanja i lovačkih priča. On je želio putovati, ići, vidjeti svijet, biti mlad, upoznavati egzotične krajeve, kombinirati planove i snove s lijepim djevojkama, no morao je ostati tu, kao statua, kao materijalizirani oblik očeva straha, straha što razdire slobodnu misao, straha što međama i "mrginjima" čuva dignitet posjeda.

Zaglušena želja mladosti sada je u njemu tinjala. U očima mu se pojavio čudno ubojit sjaj. Preokret! Nikad nije kasno. Učiniti sa 60 ono što se nije moglo s 20, zašto ne? Presjeći stoljećima staru pupčanu vrpcu i dezertirati, napraviti faul nad životom i biti slobodan. *Sloboda!* Kakva riječ. Zvuči kao kakav kontrapunkt ovome što je dosada živio Š. *Sloboda!* Kakva ironija. Kakva obmana svim našim nastojanjima. Pa ipak...

Iz svega ovoga prenuo ga je glas supruge.

«Ruučaaak!», zvuk kao gong na koji se Š. već 30 godina hipnotizirano odaziva.

Š. i njegova žena mogu još nekoliko godina ovako. Djeca su im poženjena i poudana i nitko ne namjerava, osim vikendaški, obitavati ovdje. Još nekoliko godina pa će se šuma, ukoliko neki poduzetni tajkun ne privatizira njegove parcele, lagano rasprostranjivati i nad Š.-ovom zemljom, a stara trošna kuća će se urušiti.

Dubravka Blažek

Babica so otišli

Ščera

Se nebo zlejalo na zemlo
Zemlica je bila tožna i zdena
Saki je listek sozice puščal
Ščera so babica zemlo ostavili.

Denes

Sončeko blešči na mokrem listju
Na divljem kostanju čmele zujiju
Jasmin diši a čerešnja se piše
Denes bo babičin sprevod.

Zutra

Bo sonce nazaj svetilo
I dišeči kostanji bodo cveli
A klinčeci rozi bodu dišali
Zutra nam babice ne bo.

Prekzutra

Bo me jutro zbudilo
I prva misel mi bo
Vroči mehki i dišeči kruh
Prekzutra mi bo na srcu kamen.

V nedelu

Bom vu vrčaku nabrala
pušlec najlepših rožic
Na grobek joj ga odnesla
V nedelu nek ji dišiju.

Moji babici

Viš

Ja sem denes došla k tebi
Svibanj
se rezlejal po senokošaj
S farbami i dišečem cvetjem.

Divlji kostanj,

On stari,

Kojega smo skupa čez oblok gledale
Brenči z čmelami
Beli i rescveteni .

Đurđeki i cerenza

Poskrivečki namigavlu

I tam za plotem dišiju.

Baš kak onda

Dok si ti otišla.

Spravlala sem se k tebi,

Cvetje sem zbirala

I štela sem

Se cvetje sveta v pušlec zebrati

I tebi donesti

Nek ti diši.

A onda mi se z jenoga kota

Mali pušlec ivančic nasmehnul.

I kak da je rekel .

Zemi mene...

Ja sem tiha radost
Kak je i ona bila.

Zato sem
Se cvetje sveta ostavila
Samo sem ti njega donesla.
Mali je, nekak srameči,
Morti ga nišče videl nebu
Al ti buš po njemu znala
da sem bila tu.

Bila je tako lijepa

Sjedila sam pokraj nje držeći je za ruku. Znala sam da me više ne može vidjeti stvarnim očima ni čuti stvarnim ušima. Osjećala sam kako život polako istječe iz nje. Ipak imala sam potrebu pričati. Puno pričati. Sitne gluposti. O tome kako sam čekala kad ću dorasti do njezinog ramena... pa do brade, pa do čela. O tome kako nisam zamijetila trenutak kad je ona meni postala visoka do čela, pa do brade, pa do ramena...ali ja sam se uvijek osjećala kako još moram rasti do njezinog ramena.

Učinilo mi sa da sam osjetila stisak ruke. Znala sam da zna kako se često sjetim onih zimskih jutara kad bih odustajala od gledanja kroz ledeno cvijeće na prozoru jer bi me ispod brda pernatih pokrivača izvukli mirisi kipućeg mlijeka i tek pečenog kruha.

Pričala sam joj o djeci, o tome kako im je u školi, kako su pitali za nju i kako ju svi vole. Istina je bila da su premalo bili s njom, premalo po mojim mjerilima. Istina je bila da sam ja mislila da ona mora biti prisutna u svačijem životu kao što je bila u mojem. Jer, ona je uvijek bila tu, i onda kad je moja majka nije imala vremena. Budila nas je, ispraćala dočekivala. Nisam ni znala da bi moglo biti drukčije. A moja su djeca bila daleko, no voljeli su je na svoj način. A ona se nikad nije žalila. Kad sam ju pozivala da nas dođe posjetiti uvijek je govorila da je ona prestara da bi putovala.

Razmišljala sam kako je lijepa. Ležala je kao da spava. Na licu joj je titrao lagani osmijeh. Oduvijek je bila lijepa na svoj skromni način. Nikad je nitko nije vidio neurednu, bez čiste i svježe izglačane marame i pregače. Nikad nitko nije vidio kako se češlja, tek bih se ja ponekad probudila ranije i gledala je kako je rasplesla kosu koja joj je padala do pojasa. Pretvarala bih se da spavam i nikome nisam otkrivala da sam bila prisutna njezinom tajnom obredu. U tišini, kosa

bi ponovno bila spletena u pletenice i ovijena oko glave, marama namještena. Nitko nije znao što marama krije.

Nije bilo tuge u meni. Samo mir.

Stajala sam pokraj lijesa i gledala u njezino lice. Znala sam da više ne stanuje u tom krhkom tijelu, no ipak, kao da je bila tu. Dolazili su ljudi pozdraviti ju posljednji put. Mislim da su me gledali u čudu što stojim tu i smiješim se. To je izgledalo neprirodno, mislili su, trebala bih plakati. No u meni nije bilo tuge, samo mir.

Vidjela sam čudo: svi oni koji su imali hrabrosti da joj priđu, da se oproste, prestajali su biti tužni. Vidjela sam kako im lica zahvaća tiha radost, neku čudan spokoj, kao da je dio njezinog mira i njezine ljepote prešao na njih.

Već je godina prošla od kako nije s nama i jedva malo više od godine od onog dana kad smo se svi okupili. Bio je to velik dan, malo tko dočeka sto godina. Sjedila je na svom mjestu, pokraj tople peći. Djeca, unuci, praunuci, svi su se htjeli slikati s njom. Iznenadilo me, nije se bunila. Dopustila je slikanje. Prije tog dana malo je fotografija bilo na kojima je ona. Govorila je da je stara i ružna da se ne želi slikati. A bila je tako lijepa...

I sad kad dođem očekujem je na istom mjestu. Pokraj tople peći. Uvijek se iznenađeno trgnem kad vidim da nije tamo.

Sjedim sama na rubu kamenog groba...Pričam joj svoje radosti i svoje tuge. Dodiruje me jesen, tople crvena boje lišća, miris jabuka i zemlje. U vazi buketic sitnog livadnog cvijeća. Topli i tihi mir. I ljepota. Tiha, mirna i topla ljepota. Kao što je i ona bila lijepa.

Ljubav je sebična

Primi mi ruku, pogledaj me u oči,
Pomiluj obraz i obriši kišne kapi,
Približi se meni, ne daj me nikome
Da zauvijek budem tvoja
I ničija više

Šapni mi nježno
'volim te',
Poljubi me u čelo
Kao da sam malo dijete
Takva i jesam
Zbog ljubavi moje,
A djeca najviše vole

Kažu, ljubav je sebična,
I ja se slažem.
Kako da se protivim
Kad ne dam te nikome

Lidija Bugarić

Moje misli lete

Moje misli lete,
Vjetrom nošene,
Kišom šibane,
Daljinom mučene.

Tebi moje misli lete.
Ali, nikad dotaknuti te neće.

Daleko je tvoja duša
U bespućima snova nikad dosanjanih.

Riječi neizrečene
Težinom guše sanjarenja nade.

Nikad, ne, nikad saznati nećeš
Što srce sniva.

Tek pogled u daljinu prati
Misli koje tebi lete.

Skrivam te

Skrivam te u otkucaju srca,
u dahu života.

Skrivam te u zjenici oka
u toplini stiska ruke.

Skrivam te u osmjehu,
u baršunu glasa te skrivam.

Skrivam te u jecaju
koji nitko čuti ne može.

Skrivam te u boli
što me razdire.

Skrivam te u suzi
koja krvari iz srca.

Nitko pronaći te neće,
nitko uzeti te neće srcu mom
što treperi kad dotakne me misao.

Skrivam te od same sebe,
jer, da znam da si tu,
u meni,
Umrla bih od boli
što nisi
pored mene.

Šetači ispod duge

Svi smo mi šetači ispod duge.
Krijemo se u izmaglici čarobnih kapi
Što rose obraze skrivajući suze.

Pružamo ruke hvatajući sjene,
Dlanovima toplim brišući bol.

Hodimo stazama života,
Korak po korak,
Sa željom beskrajnom
Da zora nade izbrisat će noć.

Predstava života

I kad se spuste zastori,
predstava života teče dalje.

Ali, žalosti puste, maske ne padaju,
Tek gluma biva smisao.

A istina osta skrivena,
Tako krhka,
Tako nebitna
I
Prokleta.

Suzo moja

Suzo moja,
Gledam u noć.
Što vidim?
Svjetla domova.
Što se krije iza privida Života?
Tajni snovi, tajne želje ili iskrena sreća?

Jesam li jedina koja u samoći traži tračak ljudske duše?
Jedina koja se skriva iza privida topline?
Jedina kojoj suza klizi niz obraz
Dok nikoga nema da ju poljupcem upije?

Trenutak ispunjen tugom,
Vječnost je u mom oku
I tek u samoći suza nalazi put.
Jer, svjetlost dana štiti je
Kojim tugu skrivam.

Koliko je takvih,
U gluhoj noći,
Što snova odreći se ne mogu?
Tek, snovi u samoći životom iskre,
Do zore rane, kad na put moraju poći.

Zbog nje sam suzu pustio

Kad bih god čuo za njeno ime skamenio bih se
jer znao sam da je ona ta koju sam samu ostavio
kad god sam čuo bilo kakvu riječ koja se tiče nje
zbog onog što sam joj učinio u rijeku bih se bacio

Ona je bila žena koja se samo jednom sreće u životu
ona je bila žena za kojom sam ja prvu suzu pustio
kad se sjetim da sam joj pretvorio sve u noćnu moru
ne mogu a da se ne pitam jesam li ju ja zapravo volio

Poljubio sam ju i ostavio kao i sve druge prije nje
no tek sad shvaćam da je ona bila drugačija od njih
jedino mi je ona utjehu pružala kad su sve lađe tonule
jedino je ona pružila ruku kad sam bio napušten od svih

ANAMNEZA - I

Nemam ja ni svoga grada,
ni svoje kuće,
ni imena,
ni para nemam.

Ni pjesme svoje,
ni poroda.
Ni krevet nemam,
ni jastuka.

Nemam ja više suze,
ni osmjeha,
ni žalosti,
ni radosti.

Ni kamena u cipeli,
ni cipela.

Al' zato imam život,
u rancu, na leđima
i zvijezde danju
gore samo za mene.

Pitat ću divlji vjetar

Da mi je, s ponoći da te poljubim,
da me osjetiš, a da te ne probudim,
na prstima uđem ti u san, kad si snena,
a da na kapke tvoje ne padne sjena.

Da mi je, da me okupaš pogledom,
kad se jutrom rumena probudiš,
i da me usnom, što u dnu drhti,
za dobro jutro ovlaš poljubiš.

U dolasku, da me izdaleka ugledaš,
što voliš me, sva da mi se predaš,
u glavi da ti se stalno muvam,
od sjetnih misli ja da te čuvam.

A kad odlazim, da ti iz oka ne izlazim,
još dugo niz vene polako silazim,
i da me se poslije ponoći sjetiš,
s mjesecom da mi na prozor sletiš.

Ja ću od zvijezda noću da naučim
kako da tajnu tvoju svu dokučim,
a divlji vjetar pitat ću kradom,
na suncu, da budem tvojim hladom.

Da li se sjetiš mene?

Da l' mene se nekad sjetiš,
javi l' se u tebi ovaj nemir,
na sebi ruke moje da l' osjetiš,
unutra igra li tebi svemir?

Zaigra l' i tebi u kutku usne,
dal' ti se pogled kada zgusne
u onu tačku prošlu, daleku,
u našu sobu, postelju meku?

Golica li tebe trag od suze,
oni trnci da li ti tijelom puze,
u naše tragove da li sletiš,
života ti, da l' mene se sjetiš ?

Ja ponekad, upravo ko' sad,
živim i trajem od onog nekad,
i dok je u meni tebe, ja znam,
ti si jedino što još osjećam.

Majke ti, da li se sjetiš mene,
misao na mene da li ti skrene,
otrgneš li se nekad kontroli
i pustiš li da te onako ljudski - zaboli.

Oglas

Prodajem sitnu dušu
crna boja
metalik
dvaput korištena
u mladosti
gotovo nova
garažirana
na zadnjoj strani
manja oštećenja
od zloupotrebe
Povoljno...

Odmak

Ocjenjujem dobro
Trenutno kolanje misli,
A dvostruka silueta boce
daje čvrsti oslonac.

Tek razasuta u dijelove
Požuda može nešto značiti,
Dok razvodnjena prošlost
daje jalovu snagu početnice.

Živote moj

Pokaži mi zrele, crvene trešnje
što podsjećaju me na snove,
tihe i neuzburkane mislima
sutrašnjeg dana...

Miris sunca i tmurnog vremena,
što dugu pobuđuje,
neiskreni pogled prema nebu i
sivim oblacima, gdje nazire se kraj...

Osluhni olakšanje, orošenih kišom
cvjetova, uzdahe slobode i
trganje iz okova, njihovo udisanje
svemogućeg života...

Živote moj, vatro što u meni tinja,
pucketanjem me draži da se rasplamsa,
nemoj nikada zgasnuti, samo me podsjeti
da nisam sam...

Oprost

Povrijeđeni, rastavljeni, patimo,
živimo dalje i praštamo.

Ljudsko lice poprima obrise zvijeri
koja se hrani našom nemoći.
Zahladnjuju odnosi među nama
i naša se srca pretvaraju u kamen.

Više ne znamo voljeti.

Naša djeca su naša snaga.
Borimo se da ona prežive noć.
Budimo se okupani znojem noćnih mora,
s teškom mišlju da otpočinja novi dan.

Prošlost ne dopušta nadama da ožive,
a živi mrtvaci osuđuju naše patnje.
Bilo bi bolje da nikoga nema i
da smo ostavljeni sami u tom kavezu zla.

Plaćemo sami, jer nas boli.
Ta duša, to kameno srce, sva naša ljudskost.
Gubimo se u naletu nasumičnog ludila,
nalazimo se u prostoru bez svjetla i dna.

Pomirenje.

Probudi se, ti ljudsko biće što veneš!
Pustit ću kišu da opere tvoju bol.
Životu je potrebno tako malo da krene,
da stvori novu ljubav što mijenja tvoj svijet.

Uzdigni se iznad svega,
poput ptice što leti među zvijezdama svemira,
osjeti slobodu u svojim mislima,
trgni se iz čemera i ponovno progledaj.

Prosvijetljeni, napredujemo, živimo,
bezgranično volimo, bezuvjetno praštamo.

Ali ipak, ne zaboravljamo.

Bijela slika

Žamor bijele slike s njenim licem.
Zrake sunca obrise joj naziru.
Dah vjetra daruje joj miris jeseni,
dok moja ruka ispisuje joj ime.

Utihnuo je i zadnji zvuk na svijetu,
samo da čuje srce moje kako kuca.
Mislina, polagano budim ju iz sna.
Orkestar boja preplavljuje nebo duše.

Slapovi vremena neobuzdano teku.
Poniru u jezero mojeg sjećanja.
Obnavljaju skrivenu iskru moje želje,
obavijajući joj tijelo svilenom nostalgijom.

Između svjetla i mraka stojimo sami
i svakim pogledom korak smo bliže,
Život nam stvara od bijelih ruža putove.
Mi stvaramo ljubav s obzorima jutra.

Bojama ispisuje se naša znatiželja.
Radošću se mijenja naša opojna tišina.
Duša sad je bistra, spokojna u nama,
a bijela slika postaje remek djelo moga srca.

Mira Eljazović

Starica

Ponekad, u vrtu se zaustavi
na mekoj travi.
Kao u danima sreće i mira
osjeti se mladom.
Samo tada osmjeh nakratko zatitra
jer vrate se slike dječjih ručica,
riječi davne navru,
obnove se sjećanja.
Samo tada ispuni ju sreća,
mirisi ju okruže
i vrati se snaga.
Na trenutak, mladost kao da nosi ju...
A potom pogled padne
na ruke sklopljene, žuljevite,
koje pamte svu brižnost pruženu.
Nježno umorni dlanovi
zelenu travu pomiluju,
proljeće snažno zamiriše
i srce ispunjeno je.
A osama ostaje...

Najlepše pismo

Zdavna sem z doma svojega otišla
i z godinam sem starinske pozabila reči.
Al' dugo već obečavam si,
v tihu večer, dok sunce zajde
i ja ostanem sama,
budem napisala ti najlepše pismo
s puno reči starinski, domaći,
mama.
'Oću da rečem ti da znam kak si sama.
'Oću da rečem ti da ljubav tu navek je znama.

Tam daleko dok sunce zajde,
z mirom mi spi,
bude stiglo ti pismo...
Spomeni lako ne zginu,
makar me blizu ni,
z mirom mi spi.

Kak' fali mi s tobom življenje!
Kak' fali mi hiža stara i tvoje veselje!

Slijepa djevojčica

Djevojčica s cvijetom lavande u pletenoj kosici danas je ušetala u moju malu trgovinu. Držala je mamu za ruku i stalno se smješkala. Bila je nježna k'o srna, pažljivo je dodirivala izloženu dječju robicu, mirno i spuštene glavice.

S mamom je stalno pričala: "Ovdje lijepo miriše... Hoćeš mi kupiti torbicu, mamice..."

"Hoću mila, evo kupit ćemo je."

Malena je podigla glavicu i upitala: "A KOJE JE BOJE TORBICA?"

Mama je odgovorila: "TOPLO-VESELO-ZLAĆANA."

Tada sam pogledala pažljivije malene oči. DJEVOJČICA JE BILA SLIJEPA I TAKO VEDRA, SVA NASMIJANA.

(Ja sam toga jutra bila bez razloga umorna i bezvoljna).

"Teta, u tvojoj trgovini mirišu đurđice", rekla mi je. Veselo su pozdravile ona i njezina mama te odšetale s osmjehom i novom torbicom...

Iskreno sam se prvi put toga dana nasmiješila. Razvedrila sam se. Srela sam maleno biće koje zrači svjetlost i nije tužno iako zna da nikada neće vidjeti bojice.

Toplo sam ih ispratila. Osjetila sam snagu njihova života.

OD TADA I JA NOSIM TORBICU KOJA JE TOPLO-VESELO-ZLAĆANA, ČESTO URONIM U SVOJU DUŠU I UPITAM SE: JESI LI NEŠTO NAUČILA, "VEDRANA"?

Za sve one koji NE VIDE napisala sam pjesme da bi ih mogli jednog dana ČUTI.

Uronite i Vi u svoju dušu...

Tu si s nama

Dok slušam pticu koja jutro pozdravlja,
ti nam dolaziš
s mirisom zumbula.
Sve brige i tuge nestaju
jer ti si sigurnost i utjeha,
a to sam tražila.

Veselim se toplom suncu,
rukom golom mašem ti
s prozora.
Malo dijete gleda u daljinu,
još te ne poznaje,
miris mlijeka ga obavija.

Ti gledaš raznježen ovu milinu,
topla dojka te dodiruje,
svom snagom grliš nas, sretan iako umoran,
srce ti konačno miruje.

Dok tvoje oči suzne su,
riječima dušu nam otvaraš.
Ponosna sam na tebe...
prošlost iza sebe ostavljaš.

U našoj sobi sad toplo je,
opet u oči gledaš me.
Rumom miriše kolač koji sam ispekla.
U osmjehu čuvaš sreću.
O, kad bi zauvijek trajala!

Reci mi

Reci mi, gdje ljubav je
kad ruke se razdvoje,
kad riječi utihnu
a oči potamne?
Zašto nam nebo ne pomogne,
ukrsti naše puteve
i spoji poglede,
da uskladimo korake
da rečem ti riječi
do sada čuvane
samo za tebe?

Reci mi kamo da ruke položim,
koje riječi da izgovorim,
kad oči mi ne lažu
a drugi moju dušu čitaju
i vide,
da mene je prevarilo vrijeme,
k'o ptica proletjelo,
trenutke odnijelo,
sjetom pokrilo.
Sad me boli ljepota sakrivena,
u mojim davnim suzama
ljubav neizrečena.

Reci mi,
zašto smo na šutnju pristali?
Tko je jači il' hrabriji?

Vrijeme teče i teče...
Život ne mazi me,
a samo u mislima imam te.

Ljepota

Gledam te,
srna si na livadi, prelijepa.

Trudim se nečujna ostati;
nek mir zauvijek zavlada.

I molim Sunce i bijele oblake,
a potom i mjesec kad zanoća,
tiho molim ja:

Nek vode te vjerno do bistrog izvora,
nek mudrost ti podare...

jer samo smireni dio smo prirode.

Uz suvišne riječi
sklad zauvijek nestaje.

Srna si na livadi prelijepa,
nek' vodi te ljubav iskonska
žednu do izvora.

Neodoljiva jesen

Očarao me bojama svojim
kesten stari u parku,
zrakama svojim sunce mu se uvuklo u krošnju,
toplinom svojom govori o životu,
govori o jeseni svojoj; dok se krupnim,
šarenim listovima vjetar poigrava,
bodljaste čahure razbacano leže po tlu,
bogatstvom svojim razmeće se posvuda ova jesen,
zadivljuje vjetar, sunce, prolaznike,
zadivljuje nijeme promatrače.

Zamišljam

Zamišljam tvoj lik u prolazu
i da volim crvene ruže,
zamišljam nebo puno ptica
s mirisom jasmína usred zime.
Zamišljam da prošlost ne blijedi,
da putem još njenim gazim,
zamišljam znatiželjna lica
i srebrnastu igru mjesečine.
Zamišljam sjaj očiju tvojih
i poletne ruke što me zovu,
zamišljam u jedno jutro hladno
toplinom istkane tvoje dodire.

Mome gradu

Ulica strma, pusta; utonula
u proljetne sjene mirisavih borova,
mirisi domaći, topli, žele vratiti neku nadu
rascvalim grmovima ruža; mome gradu.

Uvijek k tebi želim doći,
vremena je puno manje,
barem trgov tvojim proći
s tobom sniti tvoje sanje.

A što mogu, ja ti dajem
i da mogu, ja bih više,
tako rijetko mi smo skupa,
govorimo si sve tiše...

Vjerna čežnja

kradomice dolazi u snove,
prošeta se i uvuče me u priču
zaigrano, lako, i ne slutim svoj pristanak
na njeno znalačko umijeće
želim ju odgurnuti, pobjeći,
ali u njenoj čeznutljivosti prepoznajem
poziv i ostajem u zagrljaju njenom
kojim struji toplina iznenadne sreće

Novi svijet

Izgradit ću jedan novi svijet
u kojem ću sebi postati najbolji prijatelj;
srušiti okvire i ograničenja oko sebe,
postati novi graditelj.

Izgraditi ću jedan novi svijet
u kojem ću napokon otkriti svoj pravi ja
bez trunke prošlosti i žaljenja.

Izgraditi ću jedan novi svijet
u kojem ću se smijati bez razloga
i dokraja žalovati kad me obuzme tuga.

Izgraditi ću jedan novi svijet
u kojem ću smjelo ponešto zatražiti
i gdje me krivnja potom neće izgrizati.

Izgraditi ću jedan novi svijet
u kojem ću imati u sebe povjerenja,
napraviti odmak od ljudi što me guše
i ostati hrabro kod svojih uvjerenja.

Preobraćenje

Ne zazirem i prstom upirem u Tebe (iako u sebi)
i krivim za svoje propuste i prijevare,
to važno je samo onom tko šuti,
tko se unaprijed sprema na predaje.
Ne osjećam više radosti, ni čežnje,
tek nečega malo o Tebi naslućujem,
bezbojni kristalići prštavoga slapa
ostali su još od moje iluzije.

Trenutak je dovoljan da nestane sjena
kroz koju si mi dao svoju ruku mira,
ti dani su odsjaj života s Tobom,
al bol je uvijek ista, kad se u nju dira.
Prionuti uz svako breme što mi daješ,
da greške polako opraštam svoje.
Ne želim više tražiti krivca u Tebi,
nauči me da prihvatim ono što je moje.

*****

Zagrli ovo krhko svjetlo u meni,
ako već ništa drugo ne vidiš,
pokušaj zaboraviti sve ono što znaš
i ja ću se promijeniti.
Dopusti da budem tajnovito svoja,
u meni postoji želja otkrivati smisao,
ne sputavaj svojim objašnjenjima
mistiku naših života.
Zabranjene riječi ugasi u zori dana
i pusti da presuši izvor pitanja
da vidim blagost u tvojim očima
kad postajem drugačija, nova.
Zagrli to krhko svjetlo što sjaji
dok progovaraš o svojim noćima,
potraži mekim obrisima duše
u meni blizinu tvoje prisutnosti.

Tvoja ljubav

Bezbroj puta vidjela sam Te u mislima,
bezbroj puta navratila k Tebi,
na izvoru sam Tvome vodu pila,
i žedna ostajala i sama u sebi!

U onaj dan sanjarila sam kao uvijek:
tuđa lica, svijet tuđi, tuđe snove;
zazivao si me, i ugledah prvi puta Tebe!

U sebi sam znala samo da mi nešto pružaš,
ljubav ili sreću ili nešto takvo,
ali prihvatiti bilo mi je teško (nisam znala ni kako)!?

Riječi su moje prestale, ostao je samo mir,
to ljubav Tvoja obuhvatila me cijelu,
okove moje je sputala,
od tolike ljubavi ostala sam zapanjena,
i kome je dati, kome pokloniti?

Dijelila sam je svima, ostajalo je uvijek,
poklanjala mnogima i razdati ju nisam mogla,
ostala sam u toj ljubavi tvojoj i ništa me nije privuklo
kao ona, dirljiva, blaga, vjerna i brižna
- kao da sam sama ona.

Sanja Filipović - Čugura

Trgovina

Prodajem riječi,
licitiram slovce po slovce,
primam sliku kao mito.

Bila sam dječak,
bila sam lopta,
bila sam stablo.

Vidim paralelnu liniju ruke,
treperi istom nijansom,
kao zrak osjećam materiju.

Dajem riječi,
dijelim slovce po slovce,
tražim sliku kao mito.

Tragovi prošlih vibracija,
mirišem svijet koji je postojao
u prostoru prije mene.

Moja misao nije moja
ruka je nepoznata,
apatiju zamjenjuje psihoza.

Primite riječi!
Kradite slovce po slovce!
Trebam sliku kao mito...

Andrijana Galović

Ne tuguj

Kad dođeš k meni
i staneš uz moj grob tiho,
ne plači.
Ne dopusti suzama
da klize ti niz obraze.
Ne dopusti da hladan vjetar
smrzava tvoje ranjeno srce.
Ne muči svoju dušu,
jer iako više nisam ovdje,
tu sam.
Stojim pokraj tebe.
Zar ne osjećaš?
Zar ne osjećaš kako ti nježno milujem vrat?
Dok ptičice skladno pjevaju našu pjesmu.
Govore o ljepšim danima.
Tvojim danima.
Bez mene.
Ne tuguj, ne plači više
jer za mnom trebaju plakati samo jesenje kiše.
Podigni glavu,
obriši suze,
jer doći će taj dan kad shvatit' ćeš
zašto smrt me tebi uze.

Ne tuguj, ne plači više
jer odsad se tvoja sudbina nova u zvijezdama piše.
Okreni se, idi.
Kreni stazama svojim.
Ne misli više o očima mojim,
jer nema ih; nema ih više,
šaputat će ti srce iz dana u dan
sve tiše i tiše.
Ne tuguj, ne plači više
jer odsad netko drugi svojom pojavom
tvoju sudbinu piše.

Proljeće našeg djetinjstva

Bližio se kraj zime i majka Priroda pripremala je svoje sunčano dijete Proljeće na put.

Kao i svaka brižna mama, nekoliko puta je otvarala spakirane putne torbe i provjeravala da nije, kojim slučajem, nešto zaboravila spremiti.

«Sunčane zrake, mali kišni oblak, nekoliko duga, lagani povjetarac, miris livade poslije kiše... Da, to je sve spremljeno u plavoj torbi», rekla je zadovoljno, pljesnula rukama i prekrížila jednu stranicu na popisu. Provjerila bi ona i drugu torbu, crvenu, ali ju je prekinuo glasić:

«Mama, meni je dosadno!», žalilo se Proljeće.

«Strpi se još malo, zlato! Čitaj nešto, samo da provjerim jesam li sve stavila u crvenu torbu!», rekla je strpljivo mama.

«Visibabe, ljubičice, šafrani, cice-mace, olistane grane ...», nabrajala je dalje.

«Mama, meni je sad još dosadnije nego prije!», deralo se Proljeće.

«Zašto ti je sada dosadnije nego prije?» pitala je mama.

«Zato što čitam dosadnu knjigu, eto zato!»

«Onda ju nemoj čitati!»

«Ali, što da radim?»

«Pa, kad se već pitaš, bilo bi lijepo kad bi mi netko pomogao da provjerim još ovu torbu do kraja», rekla je strpljivo mama i poljubila Proljeću nosić. «Na primjer, ti!»

«Bolje i to nego da mi je dosadno», reklo je pomirljivo Proljeće iako i nije vidjelo neku veliku radost u spremanju torbe, ali bolje i to nego dosada.

«A što je u toj torbi, mamice?»

«Tu su ti cvjetići kojima ćeš ukrasiti livade, parkove, proplanke, šumice... Još trebamo spremiti glazbenu torbu i gotovi smo!», rekla je mama zadovoljno jer je veliki posao spremanja torbi priveden kraju.

«A kakva je to sad glazbena torba, mamice?», pitalo je Proljeće.

«O, to je torba u kojoj su prekrasni cvrkuti ptica, žuborenje potočića s kojeg se otopio led, zujanje pčelica, cvrčanje cvrčaka i lupkanje kapljica proljetne kišice po prozorima. Nešto čarobno, prekrasno!», oduševljeno je objašnjavala mama.

«Koliko toga si ti nabrojala, mamice! A što ću ja s tim svim stvarima? S tim cvjetićima, i cvrkutima, i kišicama... Pa sve mi se to pomiješalo!», jadikovalo je Proljeće i nastavilo govoriti:

«Ja, ja ne idem nikuda, ni na kakav put! Ostajem doma! Tko bi to sve zapamtio! Lako je mojoj sestri, Zimi. Ona prospje snijeg i gotovo! Ne treba nikakve torbe i nikakvu glazbu i ukrašavanje! To je za mene previše!», završilo je Proljeće već kroz suze.

«Hej, zlato mamino! Ne plači i ne ljuti se!«, rekla je mama i zagrlila svoje malo Proljeće koje je tako malo vjerovalo u sebe. «Ti si moje najbolje Proljeće na svijetu! Sve ćeš napraviti kako treba i, vidjet ćeš, svi će biti sretni kad te osjete! A ja ću biti najponosnija mama na svijetu!»

«Zaista tako misliš, mamice?», šmrnculo je Proljeće i svoj još mokri obraz od suza prislonilo na mamin. «Zaista ću ja to sve moći napraviti?»

«Da, naravno! Ništa ne brini. Kad počneš topiti snijeg, sjetit ćeš se školskih lekcija, mojih savjeta i znat ćeš kad trebaš pozvati sunce, kad treba padati kiša, gdje ćeš donijeti visibabe, kad će pjevati ptice, i svih onih drugih stvari koje radi proljeće. A sad, kad smo sve lijepo riješili, trebali bismo se početi spremati za spavanje. Trebaš se dobro naspavati prije puta».

I tako, malo Proljeće, ohrabreno maminim riječima, leglo je spavati da se odmori prije nego što krene na put. Jer, nije šala otopiti snijeg i ukrasiti livade, šume, proplanke, probuditi uspavane stanovnike, očarati srca nježnom glazbom i ispuniti dane dječjim smijehom.

To može samo malo Proljeće našeg djetinjstva.

Previranja

Nikada nije, jer nije bilo suđeno, dotaknuo ono mjesto u dnu njene duše kojim je vladao, osim u trenutku euforije dok se njen pogled kao topli slap stapao s njegovim, žareći cijelo njegovo tijelo, i prodirao na mjesta za koja je mislio da su potpuno nedostupna. Iako mu se taj doživljaj ponavljao i palio mu utrobu, nije ga shvaćao drugačije od vlastite čežnje i zablude. Sve je omalovažavao osim pomisli na njeno tijelo, dodir koji ga u samoći ohrabruje da se nada da i on na nju tako djeluje. Pa onda bijes i prijezir. Kao da je ona svemu bila kriva. Kako se samo vješto pretvarala. Nikad nije pridavala značaj njegovoj muškosti, a gleda je kako ju žari svojom maštom. Kada bi samo znala da ne bi mogao živjeti bez samoće u kojoj je posjeduje! Tad je bila samo njegova i više ničija nije mogla biti. Nikad joj to ne bi priznao, nikad joj ne bi mogao pružiti to što od njega očekuje. Govorila mu je o ljubavi. Ljubav je bila njen život, kao i riječi. Njemu riječi nisu ništa značile, a ljubav nije upoznao na način na koji mu je ona predstavljala. Daljina koja ih je dijelila za njega je značila sigurnost da ga neće ostaviti, da ništa od njega neće tražiti, a da uvijek može u njoj uživati. Mrvice koje joj je ukrao izluđivale su ga žudnjom. S prijezirom je gledao na tu njenu iskrenost i potrebu za njegovom blizinom. Snove koje je spominjala, nije htio za njih čuti. To je samo percepcija ljudskog uma. Nije se njima htio za nju vezati i da je mogao, odavno bi otišao što dalje, samo da izbjegne mogućnost da ju sretne. Ona je otvarala sva vrata pred njim, najskrivenije kutke, a on je samo brže odlazio, bježao, nazirajući u svakom njenom pokušaju zamku. Namjerno je omalovažavao njene izljeve osjećaja, vrijeđao bezobzirnošću svaki djelić njene duše iz puke nesigurnosti. Bolje da joj okreće leđa kad god mu da priliku, a

davala mu je stalno, nego da ih ona njemu samo jednom okrene. U jedno je bio siguran: ona nikad neće odustati od njega jer joj je lukavo pokazao svoje bludne misli, a onda se okrenuo kao da im ne pridaje nikakav značaj. One su bile samo njegova mašta, mogao je njima vladati. Nije morao iščekivati njene dokaze ljubavi dok ga je istovremeno trgala sumnja. Nije se mogao oduprijeti osjećaju da ju je nemoguće potpuno posjedovati, da ona pripada samo sebi i svojoj percepciji života. Nije mogla biti ničija ljubavnica. Ta ju je misao vrijeđala. U mašti s njim bila je iz svojih dubokih uvjerenja, zbog osjećaja koji su joj bili svetinja. Njene su mu riječi bile bliske kao život, ali nevjerica mu nije dala da u njima uživa. Kad bi im dao da zažive, više ne bi mogao udahnuti bez njene blizine, više nikad ne bi bio svoj. Brisao je iz sjećanja njen lik, oči koje ga prožimaju pogledom iznutra i tu vječitu tugu i ozbiljnost.

Shvaćala je nemogućnost njihove veze, ali ju nije htjela priznati. Radije je govorila o nevažnim stvarima i puštala da vrijeme teče u njegovoj blizini. Već je bila izvan tog trena, znajući da u sljedećem predstoji borba sa stvarnošću gdje njega nema, gdje gordo od nje odvraća pogled i odlazi, kao da se ni ne sjeća da je do maločas milovao glasom kojeg je toliko voljela. Znala je da mu nitko neće moći pružiti ono što mu ona pruža, bilo bi nevjerovatno, a nije htjela zarobiti njegovu slobodu i vezati ga. Uvijek ju je mučilo to što mu ne bi mogla ispuniti život stvarima koje je ona već iskusila; nije ih mogla uskratiti njegovim mladim godinama. On je bio uvijek isti i najodbojnija joj je bila ta njegova hladnokrvnost, tobožnji nemar. Najradije bi da ga više nikad ne vidi, ali ta misao bila je samo zraka. Već je osjećala oštricu kojom ju probada i odbijala je od sebe i prije nego što bi se uspjela formirati. Ni samoj sebi nikad nije pripadala koliko njemu, a kamoli nekom drugom.

Sudbini umaći

Bio je naviknut razmišljati bistrim umom i rješavao se svega što ga je na nju podsjećalo. Prestao je zamatati cigarete i počeo pušiti gotove samo da bi izbrisao njen uporni pogled. Ponekad mu se činilo da ga prati i kad nije bila u blizini, s licem Mona Lise s kojeg ništa nije mogao pročitati.

Razmišljao je o tome svaki put ležeći u sobi, sam, okružen poznatim stvarima. Nje nema tu pokraj njega. Spalio bi od žudnje sva društvena pravila, svu pristojnost. Da bar nije toliko držao do njih... Na tren ga nije zanimao njen život s drugim. Da je ipak pokušao osvojiti? Pa što ako ga i ismije, bar će ju pustiti na miru. Ne, ne bi to učinila. Ona je bila sa svima pristojna, a prema njemu je bila posebno blagonaklona, kao prema svojoj djeci. Ta ga je misao probola, razbjesnila, lupio je šakom po krevetu osjećajući tračak nesigurnosti. Kad bi dozvolio osjećajima da ga vode, znao je kako bi to završilo; na neki način ona je bila njegova, osjećao je da mu je bliskija nego itko, da mu pripada, kao što on pripada njoj. Nije bilo potrebno nikakvo vrijeme da bi to shvatio. Znao je to čim ju je vidio, čim je progovorila. Bila je najprirodnija stvar zamišljati ju pokraj sebe u svakoj situaciji. Gotovo ju je mogao dotaknuti koliko mu je ta pomisao bila bliska. Ali sve, baš sve okolnosti bile su protiv njih. Gore je moglo biti jedino da ju uopće nije sreo. Najčešće se borio protiv takvih misli, ali kad bi ga obuzeo trenutak slabosti, rasplakao bi se kao malo dijete da se nije sjećao njenih riječi, prijezira spram muških suza.

- Zar misliš da muškarci ne plaču? - pitao ju je tada.

- Naravno, ali nisu plačljivci, ne koriste se suzama da bi postigli cilj, ako imalo vrijede.

Nije bio siguran da ju je razumio. Strahovao je išta reći da se ne razotkrije. Slušao je nju pokušavajući proniknuti tu neobičnu narav, shvatiti iz konteksta njene misli. Bio je siguran da nikad ne kaže ono što misli, vijugajući, igrajući se riječima, navodeći druge da se

otvaraju poput knjiga. S takvom je virtuoznošću to radila da ga je ponekad bilo strah prozboriti. Zapravo, shvatio je, to im je bilo zajedničko: nikad se nisu razotkrivali ni pred kim. Zato ju je samo promatrao, proučavao, nije želio biti kockica koja nadograđuje njenu inteligenciju.

Onda je putovao, putovao... Novi vidici, novi svjetovi, da bi mu njen lik preplavio um bez upozorenja. Način na koji je uklanjala kosu s lica, kretala se, govorila. Nikog nije čuo da tako govori, kao da oslikava ljudske duše, svjetove nevidljive oku. Pred njim se doimala otvorenom, ali se nije mogao oteti dojmu da je njena nutrina prostranstvo bez granica. Privlačila ga je neodoljivo.

Vidio je njenu djecu, kako im se obraća s obožavanjem, sva raznježena majčinskom toplinom. Dvojio je u osjećajima. Euforično se prepuštao ljepoti prizora, a istovremeno kao da mu je netko čupao utrobu. Pomišljao je da ludi, ne sluteći da je ona poludjela puno prije njega. Stvarni život bio je sjena životu s njim, u mislima.

Svijet je pun slobodnih žena, neće u nju dirati, kvariti tuđu sreću, odlučio je...

Nestao je bez objašnjenja, ostavljajući rasulo u njenom životu, bez ikakve spoznaje o tom. Nije mogla sakupiti polomljene dijelove ma koliko to htjela. Ni u što više nije bila sigurna osim u svoju djecu; održavala su je na površini. Zvijer se u njoj budila dok je poimala da je i njihov mir ugrožen, da im se život mijenja zbog tuđe sebičnosti. To će ju držati razboritom. Sva će se usmjeriti na njihovu dobrobit.

Muš više nema milosti ni prema njoj, ni prema njima. Izbezumio se shvaćajući da ju gubi. Prije toga će ju slomiti do kraja, djeci na očigled. Omalovažit će sav njen trud, riječi da je bila najbolja. Sav bijes, prijezir, ljubomora će kao otrov nagristi jednu po jednu sponu koje su ih godinama vezivale. Ta ju bol dodatno razdire. Nije ga htjela povrijediti, nikada to ne bi namjerno učinila, ali ovakav njegov način nije mogla podnijeti. Nije mogla razumjeti tu bezobzirnost prema vlastitoj djeci. U što se to preobrazio? Da ju je volio, shvatio bi ju. Ili je samo ona imala mogućnost poimanja ljudske potrebe za srećom? Nikada nikog ne bi sputavala u toj težnji, pa makar ju i

zaboljelo. Čovjeka možeš voljeti, ali ga ne možeš posjedovati, govorila je i mislila tako. Nije dozvoljavala povrijeđenosti da ju preplavi.

Konačno ju je ostavio da se sama nosi sa svakodnevnim problemima. Tek je tad upregnula sve snage; pokleknuti nije smjela.

Rad, učenje i briga o djeci davali su smisao njenoj rutini. Samo se u trenucima samoće zapitala gdje je čovjek kojeg je zavoljela. Znala je da je negdje u inozemstvu, ali to je bilo sve. Odavno joj se nije javljao. Izbjegavala je razmišljati o njemu; još ju je svaka misao nemilosrdno boljela. Njegovo je odsustvo osjećala poput otvorene rane. Vrijeme nije imalo nikakvog učinka; i dalje joj je bolno nedostajao...

Posao ga je vodio s jednog kraja svijeta na drugi, od hotela do hotela, od sastanka do sastanka. Ono malo slobodnog vremena što bi mu preostalo ili je uživao u samoći, ili je obilazio barove tražeći kratka zadovoljstva. Ne voli ni samog sebe dok se pokušava utješiti u zagrljaju druge žene, sakriti se, a ona mu se razmili umom kao da mu govori: Samo si moj, nitko te ne zna voljeti kao ja. Otima se skrivajući bijes uz glupe izgovore i bježi i od nje i od sebe. U samoći svoga ležaja predaje se priviđenju njenog tijela koje ga je opčinilo i opet joj se prepušta da ga vodi u svijet neslućenog zadovoljstva. Vrelim mu usnama prži tijelo, obavija ga omamljenog i izbezumljenog, smiruje ga i ponovo osvaja. I dok mu se zadovoljstvo razlijeva umom, uljuljkuje ga u svom naručju, privija ga kao dijete, i ponovno joj pripada, i na trenutak dotiče sreću i blaženstvo i razumije svaku njenu izgovorenu i neizgovorenu riječ, zamišljajući kako joj srce hoće iskočiti iz grudi izluđeno njegovim poljupcima. Još samo ovaj put, još samo ovaj put, obećava sebi. Više neće misliti na nju, zna način kako da ubije tu nesnosnu želju u sebi. Trči do prozora, rukama se upire u okvir zureći van. Vidiš, tamo je daleko, smije se u igri sa svojom djecom... ne mareći za tebe. Ima prioritet, uvijek će ga imati. Ništa više nije očekivao od života otkad se nje odrekao. Liježe ponovo, iscrpljen, ostario u njenom odsustvu, i nasmija se glasno. Prepusti se mašti. Zamisli kako ga na povratku

kući čeka sva blistava i nasmijana, željno se privija uz njega i ljubi ga, ljubi... Sav se zanosi u mislima, dok ga žudnja izjeda. Krv mu vri... Odjednom skoči i odbaulja do ogledala. Prizor ga zateče. Pogled iz tamnih vodnjikastih udubina na zažarenom licu zaboli ga do srži. Suze pobjegoše, godinama zarobljene u njemu, oteše se konačno. Čovjek se ima pravo jednom predomisli, zapečati misao u svojoj glavi. Okrenu se u trenu i poče pakirati...

Godine patnje su iza nje. Više ništa ju ne može zaustaviti, osmijeh joj miluje lice, sva treperi. Ništa nije bilo uzalud. Propušteno nije mogla nadoknaditi, ali život je još pred njom. Cijelo tijelo joj podrhtava od nestrpljenja i iščekivanja. Pogledom prati automobile koji poput mrava promiču mimo nje i nestaju, a onda ga ugleda. Skreće i staje tik uz nju. Ukočila se ne mogavši skrenuti pogled s njega, s očiju koje ju obuhvaćaju kao da ju žele upiti dok joj ubrzano prilazi. Usne joj se uzdrhtalo razvlače u osmijeh. Ne trepće, ne želi propustiti ni jedan djelić sekunde ovog trenutka koji je godinama sanjala. Nestrpljivo ju obuhvaća, grabi, privija uza se, ljubi sav se tresući na tren, čvrsto zatvori oči i još jednom pogleda, a zatim se smiri. Bila je još tu, pred njim, neobično lijepa i stvarnija od ičeg. Taj njen osmijeh prži mu utrobu. Gura ju prema vratima, otvara ih. Ona sjeda. Još jedan pogled prije nego obiđe auto i sjedne za volan. Žurno kreće.

Izvan dometa radoznalih pogleda, u usamljениčkoj sobi u kojoj se bezbroj puta grčio od žudnje za njom, prekriva ju uzdrhtalim rukama, usnama vrelim od pomame. Tijela im se spajaju u miomirisima, u znoju, kao da se jedno drugom žele zavući pod kožu, istjerati sve različitosti koje su ih držale razdvojenima tako dugo.

- Mislila sam da ću umrijeti. Htjela sam umrijeti. Nisam se bojala, bojala sam se života bez tebe. Moja djeca su me održala na životu. Kako si me mogao samo tako ostavljati, nestajati?!

- Ti si mene izluđivala. Otvarala si tobože sva vrata preda mnom, a ja nisam mogao podnijeti grižnju savjesti.

- Bio si grozan prema meni. Sve si u meni ubio. Daj, poljubi me, pokaži mi da je vrijedilo patnje.

- Moja duša to si ti, znam samo toliko.

Ne može biti bez razloga da se nekoga toliko voli

On je daleko, povrijeđen, ne želi ni čuti za nju. Nije znao kakav pakao joj je prouzročio; nije želio znati. Da je mogao, da se usudio, ugrabio bi ju iz njenog gnijezda i zauvijek prisvojio kao što je ona učinila s njegovom dušom. Za njega je bilo previše i to što joj je povjerio svoje želje. Ona je bila zraka sunca koja se probijala u šumu njegovih mračnih misli. Grijala mu je dušu i tijelo. Sada je odbila maštati s njim, netom što ga je potaknula da joj se približi. Kakvu je to igru igrala? Što joj je u mašti moglo nanositi bol koju mu je spominjala? Zašto ju je cijelo tijelo boljelo? Prijekor u njenim riječima ga je sablažnjavao.

-Nisam ni mislila da ti je taj osjećaj poznat. Možda ćeš ga upoznati kad upoznaš ljubav.

Stalno mu je spominjala ljubav i nije mogao da ju ne pecne frazom. Nadao se da će ju to zaboljeti, a rastužio ju je. Nije prepoznavao ljubav u gorućoj želji za njenim naručjem. Ako bi u mašti bili kompatibilni, razmišljao je, možda bi se jednom odvažio osjetiti njeno tijelo u svojim rukama, usnama, jezikom zavući se u svaku poru dok ne isiše svu slast iz nje. Možda bi ga tada oslobodila, pustila njegove misli na miru.

Sada ju je samo želio kazniti za sve vrijeme u kojem mu misli odvlači od stvarnosti. Danima se zaokuplja poslom, odvagnjuje. U podsvijesti mu nada kao crv vrti da ju nije previše obeshrabrio šutnjom, da će se ipak javiti, dati mu još snage da uživa u svojoj taštini te, ne odgovarajući, glumi da mu nije nimalo stalo. Za njega je to beskrajna igra živaca. Kad mu sve češće počne navirati u misli, ne ustručava se maštati da je kraj njega i usnama mu stišava uzavrelu požudu. Pruža se po njegovu dugačkom tijelu i vrelinom mu stvara užitke.

Onda bi se javila sumnja, strah bi ga natjerao da joj se javi, tobože nemarno. Samo jednu riječ da mu je poslala, on bi od nje živio, ali nije. Mrzi izdajničke prste dok joj pišu kasno u noći dok ga žudnja izjeda. Neće biti iskren, ali će ju dotaknuti, potaknuti da ga hrani svojom toplinom, riječima iz duše. Da se samo usudio, da nije strahovao od njenog prijezira, da ju je samo malo manje cijenio, molio bi za mrvicu ljubavi. Ovako je gledao s visine, pišući kao da joj čini uslugu, zaboravljajući ili se nadajući da će ga odati kasni sat. Leži ispružena tijela s rukama ispod glave, zureći u strop svoje sobe prošaran sjenama koje stvara slabo vanjsko svjetlo. Um je bistar, samo srce ubrzano otkucava u ritmu misli. Da li ju je probudio ili će tek ujutro pročitati njegovu smišljenu igru? Kad bi mu sad odgovorila, ne bi joj mogao odoljeti; gorio je od žudnje i tko zna što bi joj sve priznao. Možda i to što ni samome sebi ne bi. Još dugo neće moći zaspati maštajući kako grli njeno vrelo tijelo, ljubi svaki voljeni djelić, ali sutra će sve biti drugačije. Ona će se javiti, puna topline, treba samo čekati, a strpljenje je bilo njegovo glavno oružje. Ipak, ne može biti bez razloga da se nekoga toliko voli.

Ona odavno zna da na njega ni u čemu ne može računati. On je stalno podsjeća na to, i ako se ikad oslobodi ovog neobjašnjivog ludila, samo će ga izbrisati, odrezati dio života kojeg je poharao umjesto da joj donese sreću. Zbog straha uskraćivao je i sebi i njoj, samo što je ona bila dodatno obremenjena grižnjom savjesti zbog svoje ljubavi prema njemu... Sve što je zdušno gradila, sad se rasulo u trenu jer mu nije odolijevala. Nije mogla zamisliti život bez njega, pogleda koji ju obavija i miluje, riječi koje joj pale utrobu. Osjeća sreću na dohvat ruke i kako joj on ne dozvoljava da ju dotakne, uzmičući poput cvijeta na vjetru pred uznemirenom pčelom. U tišini oni su dvoje ljudi koji se ne razumiju u odolijevanju žudnji onoga drugog i ne usude se djelovati, pa se to bolno odricanje rasteže do agonije gdje čežnja trijumfira nad nepovjerenjem. Ma, ne može biti bez razloga da se nekoga toliko voli.

Prihvaćanje

Ležala je nepomično, danima, tjednima. Ona, koja je prštala od životnog zanosa, nije mogla hodati i čak se nije ni čudila. Ako njega nema, ako mora prihvatiti da za njega ne postoji, onda je sve drugo tako nevažno i prihvatljivo.

Godinama je žudjela imati vremena pročitati dobru knjigu, a sad je ležala zarobljena u procjepu vlastitih misli. Spavala je više danju nego noću. Noću je u miru mogla razmišljati. Misli bi tekle drukčijim tokovima, oslobođene nametnute stvarnosti. Vrijeme poklonjeno njemu dobilo je smisao.

Oni nisu bili stranci ni kad su se prvi put sreli. Prve riječi upućene njoj: ljut na sebe, razočaran, ostavljen, razumjela je. Netom poslije san, pa cijeli slijed prirodno neobjašnjivih događaja. Osjećala je kako se u nutрини mijenja, obuzeta silama za koje nije nalazila objašnjenje. On je uvijek bio tu. Neumorno je slušao.

- Znam slušati.

Znala je da se ne radi o tom. I ona je znala slušati, samo on je slušao nju. Govoriti njoj bilo je kao riječi stavljati na papir, a govoreći njemu ona je pisala knjigu, beskrajnu...

Zureći u tami, potpuno opuštena, bez otpora dopuštajući da joj preplavljuje misli, sve je shvatila. Toliko je u podsvijesti sputavala to saznanje da joj je sad donijelo neopisivo olakšanje. Pronašla je svoju srodnu dušu. Više nije bilo potrebno zapitkivati se oko bilo čega. Sada može živjeti. S tom mišlju može živjeti.

- Kada imaš najbolju prijateljicu, shvatiš da je najbolje da nju i oženiš, a vidiš kako je. Sve je među njima bilo jasno. Predugo se opirala stvarnosti koja ju je zgomila, njegovim riječima, a sad je bila predugo bez njega da bi imala snage i dalje živjeti u zabludi. Istina među njima bila je toliko očita da se nije usudila pogledati je dugo, predugo...

Noć

"Gospodo, klanjam se!"
reče
i iz cilindra izvuče
zvijezdu.

"Kako je sjajna!"
"Kako je velika!"
"Gle, ima zlato na bridovima!"
"Oooo, mora da je vrlo skupa.
Nudim milijarde, cijenjani..."
začulo se iz publike.

Pohlepne ruke pruže se k sjaju.

"To je moja zvijezda!"
razljuti se mag,
zavrti šeširo
i ugasi zvijezdu.

Nasta
noć.

Krletka

Imadoh krila skitnice-ptice
modroga kolorita.
Ti uze kliješta i
– da me ne pita –
iščupa prvo lijevo, pa desno.

Boli u krletki. Suviše je
tjesno...

A vani se budi cvrkut divljine
i podnevno sunce peče kao oganj.
Slijeće mu trak na crkveni toranj
i na zvono što netom zvoniti presta.

Koraka mojih željna je prašnja cesta,
onih djetinjih: bosih i kad cipelu nose.
Za prstima vjetra čeznu mi kose,
oči za nebeskim bijelim gradovima,
grudi vape za valova dodirima...

Skrivah u zjeni nenapisane bajke:
patuljke, divove, prekrasnog princa...
Ti uze papir i
– da ne me pita –
ispisa priču. Uze patuljke. Izbrisa lica.
Prinče.

Imadoh lice zvijezde-sanjalice
posuto mjesečevim prahom.
Ti dođe i

– samo jednim dahom –
otprnhu s lica srebrni sjaj.

Utisnuta u pečat ovostranog,
lijepim svoj otisak na prazninu.
Čemerje pijem,
iskajuć' mjesečine tek
kaplju-dvije. Za kraj. Za potpunu tišinu.

Pomalo ljubavna, pomalo pomamna

Neoplivanim morem zaveslaj nag,
počupaj algi mesnato korijenje.
Brodit ću se ko divljih osa rojenje.
Pramcem prosjeci rumeni prag.

Mračnost guta val voda nebrođenih.
Zlehude slike oskvrnjuju um.
Prokrčit ću stepe, izbij na drum.
Fotosinteza. Živim. Kaktusi su nahranjeni.

Pulsiraj ko srce u staklenoj čaši.
Tko još sanja izvor nepomućena tijeka?
Teci. Primit ću te. Bit ću tvoja rijeka
oplođenih voda. Brzaci su naši.

Obuci me u tijelo, da sva budem koža,
da okožim nagost probuđene klice.
Zahropći mi hroptom, krikni iznovice,
pa vrati u korice bljesak vrška noža.

Nadat ću se tebi - XCV

Crna gospo, mojih misli vječna sjeno,
Dušo tvrda, bedemima opasana,
Nada ti se, moje srce izopćeno
Ponoć kad` kucne, zadnji put` ovog dana.

Više mi je pisat`, za te besmisleno
Nit` se nadat` da ćeš doći iznenada
Ime tvoje, meni nije dozvoljeno
Samo, to oko crno, k`o noć besana.

Glasa više ne dam, vjetru uzaludnom
Nit` svog` oka sjaj, mutit neću suzama,
Dok napijam se noću, gorkom istinom.

Predat ću se nekim drugim boginjama
Da mi krše tijelo, rukom bestidnom
I potajno se nadat` tvojim sjenama.

Ruža siječanjska - LXXX

Siječanj je, najdraža moja ljubavi
I pomislih kako već dugo ne ubrah
Za te ružu, crvenkastu, mirisavu
Iz vrta što sad u bjelini počiva.

Nemirni duh u prsima i mislima
Tjera me na putovanje trgovima,
Za te, proputovat ću pola svijeta,
Za cvijetak, buket crvenog cvijeća.

Ledeni mjesec i ruža siječanjska,
Ljubav moja i ta duša mi nemirna
Sad me tjeraju da lutam ulicama.

Daleka zemlja i nepoznati ljudi
Tu pod kričavim svijetlima neona,
Svijetli zadnja nada, kineskog dućana

Fotografirana pjesma

Naslikala bih djelo, kistom...
Bez ijedne riječi.
Zalazak mojih očiju,
Na tvojoj kosi
I tisuću kilometara
Što ćemo zajedno prijeći.
Jedan otisak suze
I dvije sklopljene ruke.
Ti i ja u bezvremenu,
Ja i ti u prostoru.
Tek školjke da žubore o strancima
Uhvaćenim u nebeskom prizoru,
Nas dvoje, kao bjegunci
Životnom zatvoru.

Cijena umjetnosti

Kako da se radujem
Što živim?
Naučite me vi, ljudi,
Koje ne boli svaka kap kiše.
Ukradena iz naručja planeta,
Suncu odnijeta,
U izopačenim mijenama
Neprestano iščezavam i odlazim,
Vraćam se i odnosim
Životu!

Čežnja jedina kad preostane

Slutiš li me negdje
U sutonu što smiraj rasprostire,
Čezneš li negdje
Pod prostirkom oceana?
U kutu bespuća
Plovi li i tvoj brod?
I dok koračaš
Intuitivno slijediš li moje stope
U pustinji,
Skrivene iza pijeska.
Osluškujem snove i čekam...
Da zvijezde mi osvijetle stazu
Da još samo jednom dotaknem
Imaginarnu oazu...
Jer ja znam,
Ja znam
Da ispod jedne nebeske krijesnice
Ti čekaš na mene.
I ja čekam...
Poput pupoljka što čezne
Da okusi barem kap kišnice...
I pomoli glavu uz sve to kamenje!!!

Tomislav Majnarić

Anđele moj

Anđele moj
Ti koji bdiješ
Nad životom mojim
Koji si postavljen
Od Boga
Da bdiješ ponad mene
I svojim moćima
I molitvama
Čuvaš me od svakog zla
Hvala ti na toj brizi
Što je brineš nad
Mojim malim životom
I vodiš ga putem
Koji ga je sam Bog
Zacrtao u planu svom
Hvala ti što me vodiš
Na tom putu
Neizvjesnosti i nemira

Stjepan Maksimović

U oku suza

Potočić maleni htio bih biti
Kome se vragolast osmjeh daruje.

Igračka malena htio bih biti
Što tvojom snovima...

Onako... caruje

Htio bih biti...
Šareni cvijetak
Kome se tvoje oko raduje.
I ono nešto sasvim malecko,
Što tvoja ručica nježno miluje.

Jezerce... vjeruj, htio bih biti,
U kom se nježnost tvoja ogleda.
Htio bih ljubiti te tvoje oči
Onako... skriven
Od tuđih pogleda.

Prozori moga grada

Prozori moga grada
Mnoge tajne skrivaju.
Kada k`o mjesec zaviriš kroz njih,
Vidjet ćeš djecu kako snivaju.

Lica, vedra i nježna,
Skrivena okrutnim mrakom.
Sanjaju kako se kližu dugom
Ili se voze vlakom.

A s prvim zracima sunca
Mirisi rose kad krenu,
Ptičice veselim pjevom
Probude dječicu snenu.

Tužna pjesma

Dok tužna pjesma
Krošnjama teče
I miluje ih mjesečev sjaj,
Stazama mog bijednoga života
Polako, tiho dolazi kraj.

Oko mene samo tišina,
Mrtvilo mraka k'o zvona zvon,
Samačka tuga,
Duga k'o... duga.
O, kako boli njen crni ton.

Snovi u ruci prazan su papir
Koga su isprale ohole kiše.
Nikoga nemam na ovom svijetu,
U meni tuga i ništa više.

Studena noć...
Jezercem snova
Suzama pjesme piše li piše.
Nekada je radost grlila tamu,
Sada je nema,
Nema je više.

Slaven Matičić

Izgubljen

Umoran sam od postojanja,
Od klečanja pred pragom sudbine,
Varanja u igrama koje gubim,
svjetla od kojeg ludim.
Izgubljen u krivom svijetu,
Gdje me nitko neće naći,
Tamo gdje sunce više
Nema namjeru izaći.
Sve više se bojim iz trenu u tren,
Ove rane jednostavno neće zacijeljeti
Moji jecaji nikada neće utihnuti,
Tvoj lik iza mojih očiju neće nestati
Kao svijeća koja nema
namjeru dogorjeti.
Zašto me istina uvijek boli,
Kao da svu sreću sakrili su sretni,
Nemam li ja pravo da volim,
Zar je sva tuga ostavljena meni?
Poželim jutro i dobijem noć
Pokušam spavat, možda loše će proć'
Zaželim sutra, osmijeh neće mi doć'.
Kao prokleti bogalj bježim od svih,
Jer slijep sam od pogleda zlobnih,
Gluh od vrištanja iznutra,
Nijem i ne mogu se molit,
Ostaju mi samo snovi,
Sanjat ću da netko me nađe,
Sanjat da netko me voli.

Potok sudbine

Nesiguran u svoje namjere
Izgubljen u svom malom svijetu šifriranih poruka
Bojažljivo pružam korak.
Umoran od lutanja slijepim ulicama
I bježanja od sudbine
Ko od pasa lotalica
Što samo bez veze laju,
Neki kažu da i grizu.
Ja više ne vjerujem u sudbinu.
Samo rijetki su još ti koji se pozivaju
Na kletvu sudbine
Samo poneki ostanu izigrani
Tom praznom riječju
Samo ti slabi ljudi.
Ja sam tog sveca
Davno prestao štovati
I utega koje sam nosio za njega
Davno se oslobodio.
Ponovno rodio.
Sam se borim za svoje sutra
Jer ja sam svoju prošlost nosio
I to je breme na koje sam pristao
Sve dobro i ono zlo
Svojim rukama stvorio.
I čvrsto se držim sam za sebe
Znam da drugačije više ne ide
Nikad nije ni išlo

Samo se kretalo u mjestu
Iz dana u dan
I bilo je vrijeme da prokrvare stopala.
Al ranjenim stopalima još treba potrčati
Od obmana inih pobjeći
Bole ti koraci na staklom posutom putu
Putu za bolja jutra.
Jer prije il' kasnije osvane taj dan
Kad ni izmišljenom prijatelju
Što raspjev'o se o predodređenosti
ne možeš vjerovati,
Ostaneš sam sebi prepušten
Čini se pomalo i napušten.
Tad shvatiš da oni rijetki te varaju,
A mislio si da takvi ti pomažu
Pa uroci se skidaju
I iluzija sudbine
Opčinjenost zacrtanim
Nestaje,
Vjera, ljubav i sudbina
ma sve je to isto,
Prestaje.

Neki bolji svijet

Kažu da ljubav je samo riječ
Da tu nema ništa više
U pustinji kapljica kiše
Što tragom se sunca briše.
Ja zato sanjam neki bolji svijet
Nek noćne more obruše se na mene
Ne bojim se
Borim se
za nas, za tebe...
Pričaju da sve je prolazno
Život, proročanstvo odlazno
Tu i tamo neki ispunjen san
Samo još jedan umirući dan.
Ne dam se, sanjam neki bolji svijet
Onaj samo moj, meni svet
Ne bojim se
Borim se
za nas, za tebe...
Rekli su da ne postoji istina,
Da sve je to u našim mislima,
Možda iskrenost, možda laž
Poluprazna čaša, napola puna
Iskrivljenost umova.
Ja više ne sanjam
Sad svojom glavom razmišljam
Za snove nema potrebe
Bolje od ovoga ne može
Sve su želje ispunjene
Imam te
Ostani...

Elfrida Matuč-Mahulja

Kamena s ramena

ta sam
koja je prve dječje suze umrljala zemljom
iz parka ispred kuće
i koja je pokapala uginule ptice i svakoj
od grančica pravila križ
ja sam
ona kojoj su uporno kosu spremali u
pundže
koje sam otresala iza prvog ugla
svima u inat
ona sam
koja je licemjerju opalila šamar
usred crkve
i šutjela o tome vjekovima
ali i trošila ljuljačke
u nedjeljno prijepodne
umjesto Vaše riječi presvetli
ja sam
možda baš zahvaljujući Vama
svoje stavove izgradila
još dok su isti bili viši
od mene same
ona sam
koja je plakala vrlo lako
jer moj tata nije bio bolji od tvog tate
već je izabrao neke druge putove
pa sad plače kad se napije
teatralno i jedno
a ja sam

možda baš radi njegove gluposti
naučila jahati vjetar
i ne shvaćati ozbiljno muškarce
starije od 16 godina
naročito ako im priušte nastup
pred TV kamerama
dnevno-političkih emisija
što je nedovodivo u svezu s krizom
srednjih godina
a nema niti sveze s traumama iz
djetinjstva jedne mene
kojoj su voljeli vezivati kosu
i u nju umetati ukrasne ruže
koje sam kasnije nosila umjesto narukvice
uvjerena kako visoke Šangajke
pašu
baš uz svaki look
kojega za sebe poželim
ne bih li uzdrmla
već tada
moralne vertikale društva koje su to postale
rođenjem
i koje su se urušavale poput Kupskih ulica
tamo nekih godina
kad sam i ja rađala
buduće
žrtve današnjeg besmisla
koje će kao i ja nekada
narukvicama od
cvijeća doživati
delfine...

Bijeg

Prizivam duhove usnulih šuma,
onoga što u kasne sate po pričama zanijemi.
Pomrčina dotiče moju kosu,
isplovljavaju vlasi na vjetar,
sikće milina i srebrni suton.

Krug zatvoren, važan i prozvan.
Pluća su vlažna i jezero cvrkuće,
drveni mol i zavedena misao,
tonuće u svemir i hod poredan,
krila ne mičem, sila je viša.

Jezero ispunjeno zelenim bićima,
mulj i alge, sve je već odavno sivo,
čak i crvena lica njihova,
stojim u statici i mirišem.

Noć mi dotiče obraz, šušanj i pokret,
svečani životinjski pir,
sjene mi nude glavu,
sigurnost mi obujmi ramena:
Bježi i pazi kuda staješ...

Sve što si mi ti

Ti si destrukcija u ljudskom obliku
moja podivljala savjest u okovima
plačljivo dijete na majčinih ramenima
crni kaput djevojke u prolazu
cigareta bez okusa
koju trošim, a ne osjećam
luda buka svršenog čina
igra roditelja i djece pred prozorom.
Ti si eho mog glasa u mislima
ti si ja, ja sam ti
lažljivi čarobnjak naizgled iskrene ljubavi
isušeno srce puno slatke magle.
Ti si moj odlazak u kino života
moja magija nesvakidašnjeg trenutka
nostalgija neuobičajenog ritma
titraj zvijezda u zimskoj noći
okus neizdrživo jakih bombona
nerealnost koja želi postati realnost.
Sigurno sam nešto i zaboravila
ali sve to si mi ti.

Veće od ljubavi

Volim te
ali ne onako ljubavno
nego na neki čudan način
drugačije
univerzalno
kao dio sebe
kao svoje meso,
osnovno i potrebno kao zrak
kao ostvarenje svih ciljeva u jednom danu
kao neiscrpnju energiju.
Sad bih skakala
i vrtjela se od sreće i ispunjenja
trčala po parkovima
i skrivala te
u njegove mračne kutke
samo za sebe.

Poslije tebe

U ranim večernjim satima
dok se razilaze oblaci poslije kiše
čuje se tiha muzika
i pjev ptica u daljini.
Tramvaji prolaze
brzo poput otkucaja srca
sol na rani polako peče
ugriz na ramenu zacjeljuje
pamtim sve one večeri.
Glasno se budi ponos
osmijeh blago pada s lica
suze se javljaju kao nagovještaj bijega
dio mog života se briše.

Zamišljenost

Zamijenila sam mjesta
svojih čudnih događanja
i sada gledam bliskost
na posve drugačiji način
pomičem krevet
jer mi smeta što je sam kraj prozora
a vrijeme mi ulazi preko oblaka u sobu.

Zvijezde me nisu voljele

Zvijezde me nisu voljele.....

Ma što ja rekla, učinila, pokušala.... ostale su pri svom, te male, blistave tvrdoglavice. Ne, nisu me voljele. Pokušala sam ih uvjeriti, razuvjeriti, nagovoriti, čak i podmititi... umiljavala sam se, nudila štošta, bila sam spremna moliti, ali... ostale su hladne i stroge u svom sjaju, visoko gore, u nebeskom prostranstvu, na sigurnoj udaljenosti od mojih nemoćnih ruku i umornih zjenica. Znale su te male namiguše, znale su da kad bih ih samo mogla dosegnuti, sve bih ih poskidala, ispremještala i već nekako okrenula u svoju korist, uvjerila ih da smo potrebne - one meni i ja njima.... ali nisam mogla. Pa su mi se nastavile nesmetano rugati i mamiti me s visine...

Ponekad sam imala dojam da mi se nude. A ponekad, samo ponekad, imala sam dojam da su mi se malo približile, da su mi odlučile ipak dati šansu, da su mi sklone....

Ali, većinu vremena bile su mi nejasne i nedokučive...male srebrne beštijice... Trebala sam ih, nebo zna koliko sam ih trebala, samo... one me nisu voljele....

I nisu to bile posebne zvijezde. A ni najljepše, ni najsjajnije, ni naj....o, ne! Vidjela sam ja puno ljepših zvijezda! I sjajnijih. I jasnijih. I treperavijih. I iskrenijih. Ali, ove su bile, nekako, drukčije od drugih.

Ne znam, ni sama ne znam zašto sam pored toliko drugih željela njihov mutan sjaj i nepovoljan položaj....o, da, toliko je drugih zvijezda, ali ja sam, eto, baš zapela za tu malu, prgavu, krnjavu šaćicu... I tolike zvijezde su bile spremne s radošću sjati za mene, mijenjati svoj raspored prema mojim željama, padati mi na dlan. I sve su one bile blistave i sjajne... ali, ne, ova tvrdoglava luda je

htjela da baš ta jedna varljiva skupina pokaže malo susretljivosti...
Da, htjela sam da mi daju priliku, da samo malo budu na mojoj strani, da mi ne režu nade, želje i pokušaje već u korijenu.

Nisu me voljele.

Neću reći da nikad nisu ni pokušale, jer jesu. Znale su se one za mene pomaknuti, razmaknuti, osvjetliti mi taj mali dio svemira u koji sam uporno pokušavala ući. Znale su one pokazati simptome i nagovještaje naklonosti i dragosti, samo... nekako, uvijek bi se poremetile, uzjogunile, u posljednji čas promijenile svoj položaj i visinu ili se samo, jedna po jedna, pogasile....

Slučajno ili s predumišljajem??

Ne znam, neću nikada znati. One znaju, ali ne govore, neće nikada reći...

I tako... one su bile gore i mamile me. Baš kad pomislim odustati, one bi se pomjerile, pomaknule, zasjale ljepše i toplije nego ikada i došapnule mi da su spremne sjati za mene i pasti na moj dlan ako samo još malo ustrajem... I premda sam bila sve sumnjičavija prema njima, svejedno, svaki put bih im opet povjerovala... i ponovo bismo bile na početku one i ja. Nedovoljno blizu i nedovoljno daleko....

Nisu me baš voljele....

Umorila sam se. Umorile su me. Odjednom sam shvatila da se vrtimo u malom začaranom krugu... vrtimo, vrtimo, vrtimo...

Ponavljam-nisu to bile neke posebne zvijezde, i nisu bile najljepše, ali ja sam htjela baš njihov mutni sjaj i njihovu naklonost i ništa drugo.

Nepopravljiva tvrdoglava budala!!! A znala sam, dobro sam znala da im je, možda, sjaj lažan, da su uvijek na čudnim mjestima i da prečesto mijenjaju smjer. Znala sam da su možda, ipak, samo sjajne varalice... I znala sam da ne vole one mene, nego samo vole znati da

ih gledam i pokušavam dosegnuti... Znala sam da je uzalud i da smo već smiješne i one i ja, u toj čudnoj igri, bez pravila i pobjednika....

I... napokon, odustala sam. Ja, koja nikad ne odustajem, ja koja nikad ne priznajem poraz, ja koja se ne predajem... odustala sam. Tiho, bez riječi i konačno....

Jer... zvijezde me nisu voljele....

...od tada ne dižem pogled k nebu, i volim kad je puno oblaka, tamno i neprozirno. Volim kad su mi skrivene od pogleda sve zvijezde, bilo čije, bilo koje... Ne smetaju mi, ma neka ih tamo gore, ali neka su samo dovoljno daleko sve te male lažne zlatne varalice... Neka ih netko drugi pogledom traži, mislima moli, premješta po nebu i kuje silne planove, i čini razne ludosti i bori se za njihovu naklonost... Neka postoje i blistaju, ali neka namiguju nekom drugom, ne meni... ne meni...

Nisu me voljele, ali bila je to neobična priča i veza između nas. Htjele su one mene u svom svijetu. I htjela sam ja njih u mom svijetu. Jer, one su voljele ono što nas veže. I ja sam voljela ono što nas veže. I bilo je toliko zajedničkog meni i njima...nalazila sam mir u njihovu svemiru i visini, a one su nalazile sigurnost u mom trajanju i dubini... I trebala sam ja njih.... Trebale su one mene.

Ali, te zvijezde me nisu voljele.

A ni ja nisam voljela njih.

Neuspjela pjesma

Mogla bih napisati ljubavnu pjesmu,
jednu pravu.
Spomenuti i zalazak i svitanje,
i zagrljaj,
pogled, osmjeh i travu.
I njega koji je centar svega.
Ispisati ga kroz rijeke, ulice, oblake,
kroz kapi kiše i pahulje snijega.
Slaviti njegov glas, dodir i korake.
Tu negdje upisati i sebe,
što bliže njemu.
I, naravno, navesti
koliko ga volim i kako ga
vidim u svemu.
Mogla bih napisati pravu
ljubavnu baladu,
onako kako se ona zaista piše.
U njoj - Njegovo savršenstvo
i moja malenkost
koja za njega živi i diše.
I puno topline i nježnosti,
jer ipak je On i samo On
moj jedini put do radosti.
Mogla bih napisati ljubavnu pjesmu,
jednu pravu.

Pričati kako je bez njega sve
tuga, jad i bol.
Objaviti u njoj koliko ga volim
i gubim glavu.
Mogla bih, htjela bih, tako bih voljela,
ali ne znam ja to...

Košmar

Tko su ovi ljudi
što u rukama nose
goruće baklje ?
Odsjaj plamena.
Trag krvi ili, možda,
kap kiše,
san i bol ?
Vatreno crveno.
Sjaj.
Baklja u ruci.
Stranci.
Daleka noć.
Nema riječi,
dovoljna je tišina.
Tu, na prašnjavom drumu,
u vatri,
u očima,
ljubav spava.

Kraj

Kraj.
Donosi suze,
osjećam bol.
Prazno je srce.
A negdje u zamračenom dijelu
duše
osjećam tebe.
I shvaćam
da ja ne prihvaćam kraj,
ja ga ne želim!
Proklet bio, zašto li je onda tu?

Ništa

Pokloni mi osmjeh,
Šarenu dugu,
Malu laž.
Pokloni mi stih,
Nježnu riječ,
Mjesečev zrak.
Pokloni mi bajku,
Meku pahulju,
Sjaj plamena.
Ne....
Možda je ipak bolje
Da mi ne pokloniš ništa!

Izgubljeni stihovi

Izgubila sam pjesmu.
Zaboravila stih.
Mala smrt.
Koja po redu?
Tko zna?
Zašto su mi oduzeli riječi,
pjesme moje uništili,
ubili me?
Kao krv pustili
moje stihove
da se gube po asfaltu.
A mogu li ih uskrsnuti,
mogu li naći sebe?
Mogu li, Bože,
dal` mogu opet krenuti
u susret kiši, u susret suncu ?

Njih stotinu

Stotinu ratnika u meni,
marširaju i biju boj.
Jurišaju na moju dušu
i stvaraju rane u njoj.

Stotinu cvjetova u meni
venu u isti čas.
I nitko ne žali za njima,
nitko im ne pruža spas.

Stotinu staza u meni
po kojima nitko ne hodi.
Nijedna putokaz nema,
nijedna nikud ne vodi.

Stotinu oluja u meni,
usamljenih u mojoj noći.
Dozivaju nemirni vjetar
koji nikada neće doći.

I jedna ljubav u meni
gasi se tako mlada.
I zadnja njezina iskra
u duboki bezdan pada.

Ti

Ti.
Kao magla u mojim rukama.
Kao otok koji tone
u pustoš zaborava.
Kao galeb čiji kliktaj
odzvanja u meni.

Ti.
Kao oluja koja ostavlja
samo tešku tišinu.
Kao stara melodija puna
olovne sjete.
Kao snijeg što prkosi
proljeću.

Ti.
Kao album prepun
požutjelih slika.
Kao oaza kojoj pijesak
prijeti da će ju prekriti.
Kao isprepleteni prsti
čiji očajnički stisak popušta.

Ti.....
I nikada, nigdje, nitko kao ti.

Tu i tamo

Nedostaješ mi tu i tamo,
Da na minut, na tren samo,
U oči me pogledaš...
Da mi se uvučesh u zjenice
I nacrtah smiješak na lice,
Da me začaraš...

Sretnem te tu i tamo,
Hej, odnekud se kao znamo...
Možda iz nekog jučer...
I uvijek zatreperi u meni nešto,
Al krijem nervozu vrlo vješto,
Umirim srce da ne tuče...

Zaboliš me tu i tamo,
Kad nemam kud i ne znam kamo,
Kad mi noć pobjegne od sna...
I dozvolim ti da me podsjetiš
Kako si volio da me osjetiš
Dok ti se predajem sva...

Vrisnula bih tu i tamo,
Moja komedijo, moja dramo,
Kome sad prodaješ priče...?
Ali progutam vrisak u sebi,
Samo da tebi vratila se ne bih,
Jer ti si kao loše piće....

Opsujem te tu i tamo....

Sve moje pjesme

Sve sam svoje pjesme
Poklonila drugima.
Djeci bez osmjeha.
Cvijeću bez korijena.
Glasu bez odjeka.
Opjevah sve kiše što
Padale su šapatom,
Sve vjetrove
Što budiše me jecajem
I sve suze što su tiho pale.
Pretočih u stih
Sve što oko vidi,
Sve što duša zna.
Druge u ime sebe
I sebe u ime svih.
I što mi osta...
Kao gola idem, poderane duše,
Pomalo tužna, umorna.
Kiše me lome, vjetrovi me ruše,
Samu,
Bez osmjeha.
Bez odjeka.
Bez korijena.

Volio si me...

Volio si me, to znam,
i nudio neke lažne zvijezde,
nisi ti kriv za to,
one prave nisu htjele pasti na tvoj dlan.

Volio si me, mogu reći,
smišljao bajke, pa ih pričao zanesen,
nudio toplo proljeće,
ali uvijek donio tešku, sivu jesen.

Volio si me, tako je uvijek bilo,
i bio spreman da me prekriješ
zlatnim prahom i čistom svilom,
ali, to nije bio način da me dobiješ.

Volio si me, samo nisi znao,
kako se čuvaju ljubav i nada,
htio si letjeti, ali si pao...

...mene više nema....
a ti, voliš me i sada....

Iluzija

Jeftina opsjena.
Mala zabluda.
Poneka slatka laž.
I evo nas opet.
Na licu ti je osmjeh
Ali u pogledu ga nema.
Gliš me
Ali zatvaraš oči
Kao da sam kriva žena.
Nekoliko trenutaka
Trajemo u bliskosti
I ponovo se skrivamo
Svatko iza svoga zida.
A ja bih ponekad izgovorila
Nježnost.
Usne mi kamene.
Navikla na privide
Ne vjerujem dodiru.
A ja bih ponekad govorila
Sebe tebi.
Ali me riječi napuste.
Navikla na obmane
Ne mogu se otkriti.
I pobjegnem opet.
Vrebam novu priliku.
Poklanjam ti osmjehe
Kada ih ne vidiš.
I evo nas opet.
Jeftina opsjena.

Mala zabluda.
Poneka slatka laž.
Zar netko još broji
Uspone i padove?

Nemoj reći

Nemoj mi reći da postoji
osmjeh
Negdje u tamnom predgrađu,
prljavoj ulici..
Nemoj mi reći da gori
nada
Tamo gdje odlaze očajni,
tamo gdje smrt vlada..
Nemoj mi reći da smiješi
se sreća
Tamo gdje bol je svila
gnijezdo,
tamo gdje heroji umiru...

Ne nemoj reći....
Tišinu pusti neka svira,
sveta noć što ju nosi,
na obrazu mome nije suza-
Možda zalutala kap kiše
što pomalo peče i prkosi....

Plavi cvijet

Heroji su nedavno pomrli
I ja više ne moram glumiti
Da sam jedna od njih.
Sad mirno mogu plakati...
Ili moram još uvijek biti
Ona jača, hrabrija, pribranija....
A nisu mi krive moje godine
Što su vidjele tugu i jad,
Nisam zbog toga plakala prije,
Pa zašto plačem sad...
Ne mogu više trčati sretno
Kažu, prestara sam za to,
Ne mogu pričati o istini,
Kažu, premlada sam i ne znam ništa o tom....
Lome me bure, umorni dani,
Vuku me noći ka samom dnu,
Hoće li nekad svanuti jutro,
Hoće li netko ostati tu...
Na kraju ipak proći će sve,
Taj bezdan što gradim potopit će kiše,
Ubrat ću opet jedan plavi cvijet
Što milo izgleda ali ne miriše....

Da zaigram šotu

Ne pitaj.

Samo lezi tu i budi mi drag,
Bez mnogo riječi potoni u san.
Trebam samo tvoj dodir blag,
Želim u toj tami čuti tvoj dah.

I ne pitaj.

Govorili su meni: Hajde, dobra budi,
I tražili nježnost i ljubavne sjene,
A sve što im ispod cijene nudim:
Malo hladnih osmjeha, ironičnu mene.

Satkana sam od malih šarenih niti,
Gospon prezir davno zarobi mi oči.
I ne nadaj se da ću ikad iskrena biti,
Dok postajemo dio prljave noći.

Ne pitaj.

Želim samo prosuti umoran stih,
Dok lutam opasno blizu granici bola,
Hoću da sam sama, daleka od svih,
Da zaigram šotu, ispod kiše, gola.

I ne pitaj.

Ne brini ja sam svoja

Ne brini, ja sam svoja.

Tečem kao rijeka,
pušem kao vjetar,
grmim kao nebo,
živim kao vučica.
Ima me u krošnjama,
u prašini i kapima kiše,
ima me u noćnoj tami,
u mahovini, u nečijem osmjehu.

Ne brini, ja sam svoja.

Stapam se s morima,
svijetlim sa zvijezdama,
plačem s kišama,
plešem s vilama,
pijem s vragovima.
Nose me oluje,
nose me dani, slučajni pogledi,
ptice u letu, rosa u padu.

Ne brini, ja sam svoja.

Idem s daljinama,
šumim s planinama,

pričam s duhovima,
gledam s prostranstvima,
sanjam u stihovima,
u mračnim predjelima, u zorama,
u zaboravljenim pričama,
u nekim mislima,
sanjam ponekad i u tvojim snovima.

Ne brini, ja sam svoja.

Ne mislim na tebe

Ne mislim na tebe.
Nemam tako veliko srce
I nisam spremna praštati.
Mala sam, mizerna i osvetoljubiva.
Ne tražim te u beskraju.
Noge su mi teške i umorne
I nemam snage pratiti tvoje
Jedva vidljive tragove.
Ne nudim ti više toplinu.
Sve su mi vatre prestale gorjeti,
Svaki mali plamen se ugasio.
Tek poneka iskra zaikri
pa netragom nestane.
Ne vidim te više u prolazu.
Oči su mi napola sklopljene
I mutne, ali ne od suza.
Samo mi smetaju vjetar i prašina.
Ne čekam te u mom sutra.
Neće tamo biti mjesta
Za minule dane, stare bajke
I blijede sjene prošlosti.
Ne čuvam za tebe iluzije.
Nestale su sve moje želje,
Nade su ugašene, prerasla sam te.

Ostala je jedna ulica i slučajan
susret dvoje zbunjenih stranaca.
Ostalo je ništa.

Život u obmani i iluziji

Sloboda ima jednu veliku neprijateljicu i dušmanicu, a to je glupost, tupa pamet ili bedastoća. To su temelji diktature. Antun Radić

Hrvatskom društvu ne prijete opasnost od pojedinaca koji slobodno misle i govore, već od onih pojedinaca koji žele vladati, i to kao tirani. Tiransko vladanje nad hrvatskim narodom predugo traje, ono traje stoljećima. Danas kad se došlo na korak do slobode, slobodu svi traže, no ne rade svi na njezinu ostvarenju. Za neke je i ovo stanje u kojem se nalazimo uspjeh. To su prosječni ljudi, malodušnici. Traže slobodu i uspjeh, sami ništa ne žrtvuju i ne rade, a kao brinu za slobodu zajednice. Lažljiva je to briga. Za točan datum, i o točnom datumu uspjeha slobode, nema jamstva. Za njezino ostvarenje nije dovoljno biti prosječan. Ona se ostvaruje ustrajnošću. Ne može se barbarstva, nasilja i reakcije smijeniti ravnodušnošću, neodgovornošću, neaktivnošću i pasivnim čekanjem. Ne pada sloboda iz oblaka. Mnogi koji mogu pridonijeti ostvarenju vjekovnog sna našeg naroda - da uz političku ostvari i one druge slobode - povukli su se. Vodstvo hrvatske politike izručili su onima koji ideju i duh slobode ne nose u sebi. Na takvima leži odgovornost i krivnja što je zapelo u procesu stvaranja slobodne i demokratske Hrvatske.

Danas u našem društvu vlada praznina intelektualnog uloga i odgovornosti. Sve se svodi na pasivno čekanje i promatranje. Ne pokušava se izgraditi mogućnost makar i najskromnijeg djelovanja ili sudjelovanja u stvaranju nečeg boljeg, civiliziranijeg. Kako okarakterizirati takvu pasivnost, kolebljivost i defetizam? Ili su bedasti ili su totalno komotni, tako da njihovu komotnost samu po sebi možemo protumačiti kao izdaju i neprijateljstvo prema vlastitom narodu. Možda im je problem i psihološke naravi jer ne vjeruju u

uspjeh i opravdanost cilja. U tom slučaju mala je vjerojatnost da će se doći do konačne slobode i demokracije, jer uspjeh sam po sebi hrani se beskrajnom vjerom u opravdanost cilja, u ovom slučaju u opravdanost zalaganja za ostvarenje sustava slobode.

Uz te pasivne mnogo je onih koji na drugi način koče i svjesno ne mare za dobro ove zemlje. To su oni koji su prihvatili put sigurnog oportunitizma. To su oni koji su između grešnosti i pravednosti izabrali ovo prvo. Takvi izbjegavaju neugodnosti, nesreće i nesigurnosti života. Teže za osobnim uspjesima i zadovoljstvima. Služe svjesno u održavanju diktata, a da bi osigurali za sebe što bolju budućnost i što bolje položaje, ulažu sve svoje sposobnosti i snage. Zbog takvih smo danas uspoređivani s Bolivijom i nerazvijenim i siromašnim afričkim zemljama.

Sve je politika, izjavio je jednom pokojni V. Gotovac. Po tome je i svako ljudsko djelovanje koje se bavi životom zajednice i države politika. O bavljenju životom države, tj. politikom, piše:

To je i razmišljanje o životu države osjećanje s njenim životom, zadiranje u njen život, pomaganje ili odmaganje njenom životu, promicanje ili zadržavanje života države, bilo javno ili tajno, govorom ili pisanjem, simpatijom ili činom itd.

Djelujući na način kako djeluju u životu naše države, oportunisti zadržavaju taj njen život i odmažu mu. To bi se moglo nazvati destruktivnim bavljenjem politike koje život države vraća unatrag ili u najboljem slučaju održava «status quo». Hrvatski narod kao cjelina takvu državu nije želio kad se krenulo u oslobođenje. On je htio svoju državu kao zemlju napretka i demokracije u kojoj će moći pitati, sudjelovati i tražiti odgovornost, dakle djelovati i baviti se životom države. To mu danas nije omogućeno. Drukčije rečeno, narod je uspješno obmanut. Ta obmana danas se često prihvaća radije od same istine, jer mnogi koji žive u toj obmani jednostavno ne žele istinu jer se boje istine, strah ih je njene hladnoće. Zbog tog straha radije žive u apsurdnoj obmani i iluziji.

Slom demokracije

Desetak godina nakon rata, Hrvatska se danas, po drugi put, nalazi pod vlastitim ruševinama. Ovaj put nisu porušeni samo njezini gradovi s crkvama, školama, muzejima. Hrvatska se danas nalazi usred ruševina svojih političkih ideala i vrijednosti. Tragedija je ogromna. Dok je rat odnio najzdravije snage, ono što je ostalo luta bez cilja i sigurne budućnosti.

Hrvatska danas prolazi kroz jednu od najtežih kriza svoje duge povijesti. Bijeda i strah zahvatili su sve slojeve društva i nacije, bez razlike. Što je još tragičnije, ni od kuda se ne diže glas koji bi tražio izlaz i osiguranje bolje budućnosti. Ne pokazuje se na demokraciju, na njene zakone i njihovu primjenu kao na jedini put spasa. Demokracija je u Hrvatskoj doživjela neuspjeh, i ovo stanje u kojem se nalazimo izravno je nastalo tim neuspjehom. Umjesto trijumfa demokracije, dogodio se njen potpuni slom. Time nam je budućnost postala potpuno nejasna i nesigurna.

Obični čovjek u Hrvatskoj očajava, moralno propada i materijalno umire, bez da netko o tome počne realno misliti. Izostaje promišljeni rad na gospodarskom, prosvjetnom i političkom polju. Niti se za radnika, za seljaka, za čovjeka općenito što radi, niti što piše. Oni koji, na smjene, već desetljećima vladaju, opiru se demokratizaciji zemlje i demokratizmu, a oni koji već desetljećima robuju, ne shvaćaju taj demokratizam pravo. Tako većina našeg naroda nije svjesna i nema znanja o zakonima, o ustavu, o slobodi. Ostaci iz prošlosti, koji svim silama teže da održe sebe i spase svoje pozicije, kad se povuče pitanje demokratskih sloboda i zakona, kažu da narod još nije zreo za to. No stvarni problem je u tome što oni narod niti žele niti hoće odgajati za to. Naprotiv, njima je demokratski duh

zarazan i potiskuju ga. Duh koji danas vlada je protudemokratski, apsolutistički, tiranski, i kao takav nije narodni niti radi na korist naroda. Kod njega odlučuju osobni motivi i interesi. Nema onog duha, onih nastojanja koja bi išla u pravcu odgajanja, rada, naobrazbe. Sami političari bave se politikom na način kako što uspješnije prevariti narod. To je odlika hrvatskog političara, a ona proizlazi iz činjenice da hrvatski političar nije školovani političar; on je, za razliku od modernog europskog školovanog političara, pseudo-političar koji ne teži ostvarivanju i pronalaženju puta suživljavanja ljudi. Ne teži k tome da i pojedinac i narod žive životom razumnih i slobodnih bića. Ne teže da osiguraju čovjeku život bez straha u miru, razumijevanju i trajnoj suradnji na općem dobru i napretku.

Slobodni Filozofski

Biti poslušan nipošto ne znači podnositi nepravdu i prisilu i slijepo se podlagati.

Kršćanin uvijek sluša samo zato da služi Bogu, stoga je sposoban, ako treba, prkositi nepravdi i radije se pokoravati Bogu nego ljudima.

Mnogi danas čine suprotno.

Uz činjenicu da su skloni pokoravati se i biti robovi nepravdi i zlu, mnogi su uz to robovi grijeha nesposobni da poslušaju Boga premda u dnu svog srca za tim teže. (Rim 7,14)

Za poslušnost Bogu može se reći da je to posluš iz ljubavi; njime se vrši volja Onoga čiji su zakoni pravedni, a dobrota i milosrđe veliki. (Ps 40,7 sl)

Takva poslušnost danas nije općeprihvaćena u našoj zajednici, mnogima smeta, čak ju se i osuđuje.

Osuđuje ju se iz klasnih razloga jer oni koji nepravedno vladaju, u ovom društvu nejednakosti, žele posluš pomoću kojeg bi i dalje održavali takvo stanje u državi koju su pretvorili u toranj koji prkosi i pravdi i Nebu.

Stoga nije čudno što im smeta nauk koji uči pravednosti i jednakosti među ljudima, smeta im svaka priča o tome jer se kosi s njihovim poimanjima i interesima.

No odgovara li takvo stanje našem narodu i želi li narod doista i dalje slijediti one koji su ga doveli u slijepu ulicu?

Duboko sam uvjeren da tome nije tako.

Narod ne da bi htio nekog ili nešto takvo slijediti, on hoće ono što bi imalo snage, odlučnosti, sposobnosti, srca i uma da slijedi njegove vlastite osjećaje i ideje.

Ono s čime bi ostvario ideje o svom unutrašnjem životu.

U prvom redu ideje o slobodi te sukladno s tim stvaranje pravednih zakona, pravedno uređenje socijalne i ekonomske podloge svoga života.

Demokratski, a ne diktatorski princip u vođenju politike.

Demokracija koju danas imamo ne poznaje i ne priznaje takve ideje.

Ne poznaje i ne priznaje vrijednosti slobode i čovjeka.

To je demokracija u kojoj narod ne može ništa pitati, ništa kontrolirati i ništa odlučivati.

Ne može očitovati svoju odgovornost u pitanjima svoje sudbine, ne može odgovorne pozivati na odgovornost.

Naša demokracija je klasni ustroj u kojem vlada demagoško šarlatanstvo i neinteligencija.

Negacija je narodnih osjećaja.

Kao takva nije, i ne može biti, temelj izgradnje opće jednakosti i slobode.

Njene karakteristike su nemoral, nepravda, prisila i podložnost posluhu.

Dobar i moralan joj je svaki onaj koji pristaje biti neslobodan.

Dobra joj je svaka slijepa podložnost i podnošenje prisile.

Nerazumno bi bilo da narod baš to želi.

No ima onih koji, iako im je Bog dao zdrav razum, dragovoljno ne žive slobodno i drže svoj razum svjesno zarobljenim te niti misle, niti govore slobodno.

A da se to može, primjer su nam studenti.

Osobito oni sa studija Filozofije koji su se prvi odvažili slobodno misliti i govoriti, otkazati posluš.

Mislím da njihovoj humanoj borbi nije za cilj izboriti pravdu samo za sebe i samo za danas.

Bore se oni i za svoj i za buduće naraštaje, za budućnost Hrvatske.

Bore se za svoju buduću djecu koja će jednom moći biti u stanju biti djelom konkurentnog tržišta znanja.

Ne bore se samo za ukidanje ili smanjivanje školarine.

Svoj novac koji su do sada davali izdvajali su za zaostalo obrazovanje.

Za knjige stare i do trideset godina, za profesore fosile koji se ne obrazuju dodatno i koji ne prate tekuća događanja, niti su u toku novih zbivanja i promjena materija.

Taj novac služi za tekuće popravke, za mazanje očiju, za privid.

A taj privid je neodrživ i studenti to znaju.

Bez promjena danas, ne samo u obrazovanju, nema ni opstanka za njih sutra.

Tržište u Hrvatskoj niti se razvija niti se otvara.

Njihov novac bačen je u vjetar.

Hrvatska živi i ovisi o turizmu i trgovcima robljem, a sve zemlje koje samo od toga žive siromašne su zemlje i zemlje bez budućnosti.

Boljitak svima mogu donijeti samo promjene, no do njih ćemo teško, iz razloga koji je dobro primijetila Nova Generacija u svom programu: «Oni računaju na našu pasivnost jer znaju da tada o izborima odlučuju njihovi članovi i svi oni koji su interesno vezani za njih.»

Pisac i golubica

Bilo je to vrlo kratko prijateljstvo. Jednoga dana spazio sam ju kad je doletjela iz obližnjeg parka i spustila se na izbočinu prozora iza kojeg se nalazio moj pisači stroj na kojem sam tipkao kratku priču. Zauzet poslom, nisam joj pridavao veću pažnju. Golubica se stisnula uz staklo, nakrivila glavu i jednim okom škiljila na tekst koji sam pisao. Dugo se zadržala, a kad se zasitila «čitanja», odletjela je.

Na moje veliko čudo, drugoga dana u isto vrijeme golubica je ponovno doletjela i sjela na vanjski rub prozora. „Aha“, pomislio sam, „sigurno želi pročitati nastavak priče“.

Oprezno sam odškrinuo okno, pazeći da ne preplašim pticu. Na stol pokraj pisaćeg stroja, nadrobio sam nekoliko mrvica kruha. Golubica je nepovjerljivo vrtjela glavom i čas jednim čas drugim okom škiljila hranu. Nastavio sam pisati ne obraćajući dalje pažnju na nju.

Na njezinu prisutnost upozorilo me tek kljuckanje kljuna o stol.

Golubica je ušla u sobu da zoblje ponuđene mrvice kruha. Kad je očistila stol od mrvica, počela se znatiželjno ogledavati po sobi. Okretala je i nagibala glavu u svim smjerovima kako bi dobila pregled prostorije u koju je ušla. Oko joj je najprije zapelo na teglu na prozoru u kojoj se nalazila mala palma. Oprezno je dogegala do tegle s ukrasnom biljkom, zavirila je u nju i kad je vidjela zemlju, žmignula je očima, zadovoljna provjerom sadržaje tegle. Vratila se nazad do otvorenog prozora jer «sigurno je sigurno». U slučaju opasnosti može brzo potražiti spas letom kroz prozor.

Dok je golubica šetala po rubu prozora i istraživala okoliš, nastavio sam pisati. Ali dok sam jednim okom bio fiksiran na tekst koji sam otkucavao na pisaćem stroju, drugim sam okom potajno motrio pticu, glumeći nezainteresiranost.

Možda je baš to umirilo golubicu i uljuljalo ju u sigurnost. S ruba prozora skočila je na moj stol. Legla je na rub, trepnula očima i od zadovoljstva počela gukati: "Grrrrgu, grrrrgu..."

«Dobro, dobro razumio sam tvoju hvalu», obratim se golubici.

«Zaveži svoj kljun i ne smetaj mi u pisanju!» naredim joj u šali. Golubica kao da je razumjela. Utišala se i odmah iza toga zaspala. Iz sna se trgnula preplašena glasnom zvonjavom telefona. Preplašeno je poskočila, raširila krila i odlepršala kroz otvoreni prozor.

Trećeg dana priča se ponovila. Golubica je došla u goste. Dočekao ju je otvoreni prozor i «dobrodošlica», kup od suhih krušnih mrvica koje sam pokupio iz krušne korpice čajne kuhinjice. Posjete su se redale u isto vrijeme četvrtog, petog, a i slijedećih dana. Sprijateljili smo se. Ja sam ju hranio kruhom i žitom, a za uzvrat, golubica mi je pravila društvo. Ritual se ponavljao sve do dana, kada se golubica za vrijeme jedne pisaće stanke, popela na pisaći stroj i sjela na njegov pokretni dio – valjak. Htio sam se našaliti, pa otipkam nekoliko slova da se valjak pokrene. Ptica se zanjiše, uhvati ravnotežu, ali ostane i dalje sjediti na stroju. Samo me upitno pogledavala široko otvorenih očiju. Nastavim šalu pa počinjem lagano pisati da se valjak pokrene. Umjesto da se preplaši i odleti, golubica čvršće zabije svoje kandže u valjak od tvrde gume i ostane stajati na njemu. Kako sam dalje tipkao, tako se valjak kretao, a ona se vozila s jednog na drugi kraja stroja. Neviđeno čudo! Golubica je vještinom cirkuskog akrobate držala ravnotežu. Naravno, pisanju je bio kraj. Jedno sam ju vrijeme na obostrano zadovoljstvo «voza», a kad je golubici dosadilo, odletjela je u park, a ja sam nastavio pisati.

Ova se igra ponavljala nekoliko dana sve do trenutka kad je naglo prekinuto ovo neobično prijateljstvo između golubice i pisca. Jednoga dana, sjedeći na pisaćem stroju, golubica iznenada podigne rep i *pljac* na papir s mojom nedovršenom pričom. Skočio sam sa stolca i razjareno dreknuo na pticu:

«Marš napolje! Dosta je što kritičari «seruckaju» na moje književne uratke, zar moraš i ti dijeliti njihovo mišljenje? Moje su priče dobre!»

Golubica je preplašeno odletjela i više se nikad nije pojavila. Žalio sam za društvom ptice na koju sam se priučio. Požalio sam što sam bio grub prema njoj, jer na kraju balade ostalo je presudno pitanje: Tko je u pravu - golubica ili pisac? Ako se ova priča ne objavi, onda je golubica bila u pravu. U znak pomirbe široko ću otvoriti prozor i na stol postaviti punu zdjelu izabраниh žitarica. No ako golubica ne prihvati ponuđenu pomirbu, onda želim da odleti do književnog kritičara koji je ocjenjivao ovu moju priču i da njemu ostavi svoj konkretni sud na književnu lekturu baš kao što ga je ostavila na mojem književnom uratku.

Zeleni most

U spomen na mojeg brata Brunu koji si je oduzeo život (11. 10. 1975. – 7. 12. 2007.).

Bar jednom u životu most zeleni treba prijeći
preko rijeke vatrene
dok s druge strane zemlja
prostire se u tmini.
Ne znam što me čeka,
tek naslutiti zora se daje.
Most je kamen čvrst,
no strah je tu jači.
Tama i na ovoj strani pogled mi mračni,
ne ostaje ništa više za slavit.
No most prijeći!?
Oči moje ne vide širok put i stazu čvrstu,
potporanj od stijene iz utrobe zemlje.
Strah, oklijevanje, nesigurnost, sve je što imam,
vatrena rijeka buči, razum gubim.
Vjere nemam, nade, nikog.
Tama iza, tama naprijed, most ne vidim.
Samo rijeku vatre što milosti nema.
Kuda?

Sljepilo me hvata, pravac gubim,
dok svjetlo se posljednje gasi
u očaju,
dok rijeka u njedra me svoja prima...

~

Plamen čisti dušu moju, mrena se kida,
anđeo kojeg znadoh nekad, tu kraj mene stoji.
Most ne mogah prijeći, ali greške nema.

Ples šumskih vila

Gle! Pleše li to svjetlo koje se probija kroz krošnje
šume?
Zelena svježina umiva moje lice.
Ne, oči me varaju, ne, nemoguće...
Ne, umor me svladava, granica do sna je tanka.
Ma mora da je snoviđenje drijemeža,
na mahovini mekoj,
pod starim hrastom,
moćnim.
Ili ipak!? To vile šume plešu!?
U zanosu života koji buja...
...dok mene san povlači
u svjetlove čudesne.

Jezero

Ne žeđa duša moja
kraj jezera hladnog
mračnog
dubokog
gdje život skriven
svoje pute ima
meni nerazumljive.

Trave i šaš,
lopoči krasni
žabe
larve i bube bezimene
konjici vilinski
igru svoju plešu
kao znalci vrsni.

A ja na obali sjedim
privid mira gledam
igru tu
života i smrti
mijene vječne
ushićen
jezerom u ekstazi.

Jesen

Pomalo kopnim,
nisu to još neki znaci,
ali znam,
osjećam,
jesen slutim,
dok zrak je još vreo
i titra u idili,
sve savršenim jest,
na vrhuncu dana, i doba.
Sjaj na mom licu,
osmijeh predivan,
veselju naizgled kraja nema,
ali osjećam
sjetu neku koja
kao maglica
skriva se iza mog pogleda,
to jesen
dolazi.

Ma nek ovo traje,
želja je moja,
no, znam,
mijena je stalna,
reče nekad netko.
I pokoji list već
žut vidim

na putu mom gdje leži,
i srsi me neki prođu,
zar jesen tako je strašna!?
Ali što da činim?
Kolo se kreće,
promjenu nosi
kojoj uteć ne mogu.

Mirim se u sebi
dok ruže u vrtu krasne
mirise svoje još nude,
a dan velik zvijezdama
nebo krade.
Jer, i grana suha,
zemlja pusta
maglom prekrivena,
svoje draži nosi slatke,
u klicu što se sprema
da u vrijeme pravo
u život opet
bajni krene.
Zato, jeseni moja, dođi!

Osamdeset i devet grančica života

Mnoštvo je grana na stablu mog života,
malih, velikih,
razgranatih,
i ravnih,
pokoja suha,
pokoja odlomljena,
ima ih s cvijetom,
a nađe se i ploda,
neke tek niču
da postanu snažne
grane
kojom će neka djeca
sezat do plodova slatkih,
ili ljuljačku svoju objesit.

I to stablo,
što korijenje svoje
u dubine zemlje nepoznate
pruža da sokove
na Izvoru siše,
tko zna što još čeka!?
Oluje prošle mnoge,
gromovi i munje,
kiša blaga i ona ljuta,
sunce milo i opako,
pokoji urez srca zaljubljenog mladića,

na kori već tvrdoj,
imena ljubavnika,
prekrižena.

Stablo nosi svoje grane,
ljeta novo lišće vide
koje umire na kraju zime,
kad novo ruho odijeva,
naizgled isto,
ali to ono od prije više nije.

Zlatno runo

Od kad stigoh
iz tmine utrobe,
tražim to runo
zlatno duše moje.

Izgubih ga putem
il' ukradeno bješe,
ne znam,
no zlato me zove.

Jest! Zlato je ono
sjaja plemenitog i kova,
obilja iz roga
željenog svakodnevno.

Da! Ukras i ponos vrli
divljenje drugih budi,
uzdahe i čežnje
za zlatom tvrdim.

Al' duša moja i srce
uz zlato stvarno,
ono drugo traži
blago neprolazno.

Kraljevstvo gora

Kralj sam gore velebne,
stijene iz mora iznikle,
eoni su joj dani kratki,
a ja tek dah neznatni.

Kraljem se zovem jer
vrletima duh mi luta,
pustarama i goletima
pašnjacima planinskim.

Al' kakav kralj to ja sam
kad izgnan sam iz raja,
bez korijena u kamenu
bijelom, prah postajem.

Gora moja tu je blizu,
no dalekom se čini
u izmaglici čežnje puste,
oči pune rose gorske.

Eh, da vratit' se mogu,
da lanac ovaj težak,
nevidljiv, koji me veže
kariku svoju pusti...

Gori svojoj koje kralj sam
da divljenje još jednom dadem,
pred ljepotom njenom
ničice da padnem.

Na počinak tada mogao bih poći,
u njedra njezina snivat',
špilju domom bih zvao
vječnim...

Tuga me prožela

Tuga me prožela,
biće moje opsjela
do srži,
kosti krute
strahom natopljene,
jer sâm hodim
Svijetom ovim
nepoznatim.
I ne znam tko sam...
Gdje sam?
I kamo to idem?
Noć je mrkla,
hladna i pusta,
tek koja zvijezda
sjaj svoj daje,
bez Mjeseca nit' svjetla duše
tapkam
kroz mrak,
dok bol me guši
kojoj lijeka ne znam.
Nit' mira, nit' znaka
za kojim žudim strasno,
nade slomljene
i srca napukla,
davno već
sasušena, bez soka

životnoga
što ljubav se zove.
Jer,
ne upoznah je
nikad!
Samo slutnju neku
nejasnu
o kojoj se priče predu,
bajke više
nestvarne,
čak i one od Boga
navodno poslone
utjehu ne nude,
samo puste želje
obećanja,
nadanja,
bez vjere u sebe,
Oca ili Majku,
sa sjenkom smrti
nadvitom nad posteljom
mojom, odrom slatkim,
kojem još vrijeme nije
da me primi
u san vječni,
gdje mir možda nađem
i spokoj
željeni.

Srodne duše

Bili smo jedno
taj svemir i ja,
duh umu neshvatljiv,
iz vječnosti u vječnost
gdje vremena nema...
sve dok stanica jedna
u utrobi majke moje
k sebi me ne pozva.

I s dahom prvim
u krik uzetim
jednost s majkom još osjećah,
mir, toplinu i ljubav
uz strah i zebnju mi stranu.

Gledajuć svijet taj oko sebe
ne baš lijep katkad,
borbu za ljubavi zrnca,
i sam prazninu osjetih
u bitku
koji jednost davnu zaboravi.

I mišljah - gle, duša mi pusta,
nekog drugog trebam
da jedno opet budem
kao nekoć prije zore ove.

I traženja pusta
izredala se duga
za tom dušom srodnom
što smisao mi dati mogne.

Umorih se...

I tada mi sinu!
Pa zar duša ta jedna samo jest!??

Ne! Broj im je velik
i svaku već nađoh,
na stazi mog puta
pratitelji mnogi
duše moje srodne bjehu,
u trenu tom divnom
koji kao šapat prođe.

Zahvalnost me ganu
za sva ta bića nježna
jer nam puti,
makar kratko isti bješe.

A moja srodna duša
koju još ne nađoh pravu,
vani nije
već tu,
u meni čeka.

Moj voljeni vulkan

Zar još jedna erupcija kamena rastopljenog
uz gromku buku iz bezdana kulja vrelog!?
Zar opet zemlja se tresе dok tutnji u daljini
a žar poput kiše pokriva tlo mi znano!?
Vatre goleme, bez milosti dolinom se šire
koja plodna jednom bješe...
Zar opet to gledam!!?
Grmljavinu strašnu, tminu gustu neprovidnu,
sile umu neshvatljive gdje tek zrno sam sitno.
Nije mi to novo - vulkan znam taj dobro,
prijatelji smo mi stari, od začetka dana
on tu je, pratitelj moj vjerni.
Kad rigat krene milosti nema, strah me prožme
jer od ognja tog malo što osta.
No oku nevidljivo tu krije se čudo,
život novi kao Feniks iz pepela niče,
čist i nevin kraj stošca uspavanog,
raste i buja, cvjeta i plodi...
...u vječnoj mijeni s kojom mirit se moram.

Preobrazba

Za promjenom žudim,
već sumnja me hvata
da l' to samo san
sanjam oka otvorenog!?
K'o da vjeru gubim
jer, jest, lišće mlado tu je,
ali trupac taj i korijen
isti i dalje stoji.
A ja bih na drugom polju
radije vode pio
i korijenje novo
u boljoj zemlji skrivao...

Gusjenicu gledam
kako krila krhka
iz ničega stvara,
bez znaka da leptir
krasni će postat.
I ja bih tako!
Krila obojana želim
među cvijetove
mirisne i žive
da me ponesu,
nektarom da se slasnim
gostim u izobilju
što priroda ga daje...

Zaboravio bih lako
da i ja puzah nekad.
Eh, ali tog još nema,
i hoće li doći!?
Nadat se samo mogu
da čahura na me čeka
il' već u njoj spavam,
ne znam,
do svitanja
i te livade cvjetne...

Kiša

Nebo se teško spustilo nad grad
i oblaci tmasti
pritišću moju dušu,
a suze kiša krije
dok slijeva se niz kosu
i obraze promrzle.
Drščem na vjetru koji šiba,
slomljenog kišobrana
kraj nogu odbačenog,
i ne bježim u zaklon,
tja čemu?
Odjeća uz kožu slijepljena
od potopa tog silnog,
i zadnji trag topline gubim.
Kiša, taj pljusak gromki
ispire suze
koje sad slobodno teku,
suze boli neke drevne neznane,
koje cijede se niz vrat
sve do zemlje crne
i lokve blatnjave u kojoj stojim
cipela promočenih.
Lije iz oblaka nebeskih
i iz duše zemaljske.
Mirim se jer, trenutak to je
kratak, prolazan i važan,

voda ta iz oka nebeskog i mojeg
čisti, krijepi, hrani.
Proć' će
i sunce ću ponovo vidjet!
Ali isto znam tako
da oluja druga doći mora
u kolu života zacrtana,
pa učim je primat
kao i sunca zrake,
u strujanju nepostojanom
tog prirodnog toka
života i vremena,
iako boli i zebe i straši,
i radije je doživjeti
više volio ne bih
bez ognjišta toplog.

Vatra pročišćenja

Gori vatro u meni,
ti ognju što iz strasti se rađaš,
žeravico bića mog
raspiri plamen što gušen nekad bješe.
Vjetrom te hranim sada
da boli spališ stare,
uvjerenja kruta beživotna,
okove srca mog tamnice,
kostiju strahove strašne,
neljubavi i neznanja,
sjećanja mračna iz kutova najtamnijih,
u pepeo sve i prah pretvori
i svjetlom svojim me obasjaj - neka živi
dijete,
nek' se opet rodi, ono,
kojem jednoć zatrli su duše žar,
istinu ubili njegovu,
volju satri.
Gori vatro u meni...

Pjesma zimskog vjetra

Slušam pjesmu zimskog vjetra
dok kroz grane jela huči,
kao mijehom da netko
na mahove zrak uzgiba.
Pahulje oko stabala vija,
i miris sjevera nosi,
studen te ugodne,
čežnju za pustarama bijelim
krajeva dalekih.
Tišinom se, koja lebdi nad krajem,
samo pjesma njegova ori,
poj taj divan snijegom nošen,
kojeg samo zima pozna.
Sjete u njem' ima neke,
sam tu pjesmu pjeva dok poljanama leti,
dok život sav pred njim se sklanja
u toplo gnijezdo, jamu skritu
il' ognjište vatrom zagrijano.
A ja vani stojim
i hukom se njegovim opijam:
Prijetelju vjete zimski, sam ti nisi,
evo me da ti društvom budem,
tu sam, da se pjevu tvome divim.

Glas s neba

Zašto mi ne govori jasno?
Glasom koji čuti mogu,
razumjeti bez dvojbi
jel' htio reći ovo ili ono,
jezikom kojeg poznam
bez rječnika, i tumača
simbola tih nejasnih,
dvosmislenih,
i umu teško dokučivih,
koje tumačiti mogu
baš kako mi želja bude.

Ma vidim ja te znake,
od Njih ostavljene,
sinkrone zgode i čuda poneka,
igre Njene zaigrane
koje razumjeti bez sumnje želim,
bez upitnika tog što stalno lebdi
nad dvojakošću misli,
dok nesigurno dalje hodam
putem ravnim ili onim šikarom skritim.

Volja mi je prestat lutat,
to vodstvo jasno imat,
podršku što nije tlapnja uma,
i ljubav,
ljubav kao vatru
što vječno gori.

Vjesnik proljeća

Još dok zrak hladan
s planine se grebenima spušta
u kotlinu kojom potočić mirno žubori,
a snijeg još ponegdje lišće otpalo krije,
život se iznova budi,
glavice proviruju cvjetne,
prve boje u sivilu što od zime još osta
navješćuju ono što tek slijedi...

Visibaba bijela u zemlju gleda dok
šafiran k nebu se otvara,
ljubice mirisom opojnim diraju čula,
a jaglaci žuti poljem sunce šire,
cice-mace pahuljaste i
lijesaka rese suhe grane kite,
podbijel, bez listova gol se na glini kaže,
a žabnjak tek listove za cvatnju sprema...

Volim taj prvi dah novog života,
svitanje još dok grane su gole,
a studen livadama se i šumom povlači,
trenutak taj čaroban
kojeg i cvrkut ptica nebom slavi,
jer i one znaju što se sprema,
oku još nevidljivo
bujanje koje samo što ne krene...

Iščekivanje tu je neko,
napetost srcu mila,
kad zvukovi resko zrakom se šire,
a boje tih vjesnika veselje u svakome bude
i prije nego se krošnje u zelen-ruho odjenu...

Volim taj trenutak kratak,
kad tron na kojem zima sjedi
prazan osta, a druga dama još
stigla nije...

ПОЕТСКА МОЛЊА

На сиво платно извезена слика
исток и запад на две ги сече.

Во распорот жив оган се вивна
свилен конец по платното влече.

Како на миг времето да запре
искинатото платно мозаик стана.

Ткајачот вечност во него ткае
стотици убоди во отворена рана.

Од платното парче илузија фали
силен татнеж оддалеку се слуша.

Феномен е или уметничко дело
или само молња на поетска душа.

Još uvijek nade ima

Napade me želja dobrotu da vagnem,
vrijednost kao takvu što se danas nudi
u tom' moru kiča, da glavu nisko sagnem
od najezde srama što mi stišće grudi.

Svakakvih nas ima u tom svijetu laži,
posvuda se prepliću različite čudi,
a sve je manje onih, istinskih draži
u naših današnjih, suvremenih ljudi.

Tko si ti, stranče, da prozivaš redu?
Najlakše je kad se nekog drugog kudi...
Vrijednosti tražiš, nepravde te jedu,
nije li već kasno, ti mišlju prosudi?!

Ne, nije kasno dok se o tom' zbori,
nije ni 'zalud kad se netko zbilja trudi
da skine to breme što mu dušu mori...
Još uvijek nade ima da se čovjek zbudi!

Na vrijednosti prave da se opet vrati
i ne dopusti da ga pohlepnost sludi,
znam da nije lako takvu žrtvu dati,
al' lakše je uz pomoć onih, dobrih ljudi.

Znaj da te samo dobro djelo krasi,
ako to ikad shvatiš, nek' te ne čudi,
zato ti ne dvoji, što god sada da si,
ti ipak prije svega, plemenit budi!

Samo da nitko ne vidi

Dok hodam niz ulicu
Vruć mi je dah
A noge oklijevaju
Po hladnom asfaltu.

Tekući se očaj
Preljeva preko usana
I poput sitnih zvjezdica
Treperi i bode lice.

Ne želim nikoga sreći.
Ali znam da me stvarnost
Čeka iza ugla.

Suzne ću oči spremi u džep
Zataknuti smiješak iza uha i ući.
Možeš ti to -
Bodrit ću sama sebe.

Knedla u grlu ostane
Kad progutaš tugu.
Samo da nitko ne vidi...

Obrisat ću tvoj pogled
Sa čela i poželjati
Laku noć
Savršeno potrošenom danu.

Zalutala uspomena

(...zašto tebe da nosim na duši...)

Prvo mi to laska
Pa mi te je žao
Dok se pitam jesam li ti
Jutros na um pao.
Nekada bih k tebi
Pa bih onda stao;
Odras tvoj na tramvaju
Mislim da sam ugledao.
Pa mi bude milo
Kad mi iz ruke jedeš
Od uzbuđenja zadrhtim
Čekajuć' da me zubima ogrebeš.
Imao sam o tebi svakakve misli,
Ali to je sve bilo iz čiste objesti.
Ponekad i sanjam da me za ruku primiš
I odvedeš na tajno mjesto da me općiniš.
Pa uživam u tebi nevinoj i plahoj
Pravim se da nisam uživao u svakoj tako.
Pod okriljem noći daleko od svjetlosti
Što briše te iz moje podsvijesti.
I kako da ti kažem dok me srcem gutaš svojim
Da iza riječi mojih noćas ja ne stojim.
I kako da ti kažem da sjećanje blijedi
I da moje obećanje više ne vrijedi.
Dok me ljubiš nježno ja se samo smiješim
Tako dočekam jutro da dilemu riješi.

Plava soba

...i ti me gledaš
svojim lijepim očima
ja ti odgovaram
zrelim usnama.
Putenosti nema kraja.

Električnost tvoga dodira
Čar tvog osmjeha
Poljubac na najintimnijem mjestu.

U dušu mi se svaki put zagledaš.

On sale

Prodajem se u celofanu danas
Sva umiljata i fina
Glanc ispolirana do krajnje svidljivosti.
Mekana, draga i poslušna.

Imam čak i cvjetić u kosi
sjaj u očima
Volančić oko koljena
I lakirane cipele.

Plešem oko svih kako oni sviraju
Serviram komplimente s glazurom
Udišem tragove sumnje
A izdišem sreću u atmosferu.

Osmijeh mi je najslađi na svijetu
A glas baršunast i svilenkast istovremeno
Imam osjećaj da ću večeras
Zaslužiti pljesak odabranih.

Ante Radeljević

Kiša

Gleda san u čudu
Kišu ča je lila
I nju kako bosa
Prema meni trči
A pod miškon
Natikače stišće
Stala je pred mene
Mokra kano miš
Tilo drhtalo jon cilo
Samo lice ozareno bilo
I kroz smih je rekla
Da je s menon
Samo pokisnuti tila
Pa san i ja
Na kišu izaša
Obgrli je nježno
I pustija kiši
Da po nama lije
Da nan lica mije

Šetnja

A da mi draga
Dok kiša ovako tiho
I bez vitra pada
Vazmemo onu našu
Lumbrelu staru
I krenemo tako
Ruku pod ruku
Nogu pred nogu
U šetnju dugu
Uz obalu mora
Ča se božura
I stanemo na onu
Liticu našu
Di je davno nekad
Oni vitar ludi
Tvoju kosu
Pokušava mrsit
Pa da onda
Krenemo nazad
Uz pratnju kiše
Samo nama znanom
Starom stazom?

Budni san

Čudno miran i sablasno tih
Te je noći zvučao moj grad
Spavale su ptice
Spavale su trave
Spavali i ljudi
Jedino je budan
Ko da usud čeka
Iznad grada lebdio moj san

Komin

Na kominu staren
Već se davno udunija oganj
Nima nikog da ga opet užga
Niti jema koga
Da pripravi drva
I stiva ih za tarabu trošnu
Pepeo su davno raznili propusi
Ča se vuku kroz rupe na krovu
Tamo di su popuzle se kupe
Nad ognjišten čađave komoštre
Dugo tužno besposleno vise
Misto ognja da ih grije
Nagrizlo ih bespovratno vrime
Izila ih rastočila rđa
A bronzin su zaposili miši

Željko Radman

Privid

Pogrešna je
U tuđim očima
Moja želja za tobom.

Teška je
U mom srcu
Borba sa samim sobom.

Zarobljen u umu
A vođen strašću
Između dvije vatre.
Koja li peče manje?

Priznati ti ljubav
Preveliki je stid.
Da li si isti?
Ne, to je samo privid.

Kotrlja se sunce nebom

Kotrlja se sunce nebom,
al' u pravo vrijeme će nam stići,
da ugasi noć pred sobom,
da osvijetli, da ugrije.
A dugine boje s neba će pasti,
postat će nam more plavo,
a šumice, travu i posebno cvijeće,
šarenilom boja i oblikom ocrtati.

Kotrlja se sunce nebom
od istoka u punom je sjaju,
do u predvečerje,
da bi k zapadu, crveno i tamno,
nestalo za brijegom,
ugasilo dan i navuklo tamu.

Što je to sunce, teško je reći,
a riječ sunce najljepše nam zvuči,
kad majka tek rođenom djetetu,
zavapi i kaže: "Sunce moje,
sunce voljeno i drago."

Za našu sreću i zadovoljstvo,
Kotrlja se sunce nebom
voljeno i drago.

Šum utihnula mora

Pred večer, na pješčanoj plaži,
kad sunčani u visinu bježe zraci,
a valovi vraćaju se dubini mora,
tad najljepše je stajati u plićaku.

Topli vjetrić k pučini žuri,
a do mrakavalove će stići,
vukuć sobom more i iz pijeska,
u širokom nizu potočića malih.

Još jedan dan se gubi,
a noć svjetlo potiskuje.
Sad na suhom pijesku stojim.
Osjećam - a ne čujem –
šum utihnula mora.

Klupa k`o klupa

Okov joj zahrđao, drvo popucalo
Uz tamarin na domaku mora
Stoji li stoji, il' prkosi
Suncu, jugu, buri ili kiši,
Il' se veseli, ako se veseli,
Jutarnjoj rosi il' mirisu mora.

Putnik

draga, ne shvaćaš, nije to u očima
nego u pogledu.....
krivite me,
zaljubljen sam u zamišljen pogled
nepoznate žene.
nisam ja kriv što mi godine ne znače,
ja padam na trenutke.
ne plači, jer svaka suza tvoja
ogledalo je moje krivice,
boli i mene.
ja sam putnik kroz život,
proklet tražeć` pogled...

Legenda o Ljubavi

Na bijelom vrhuncu, tam' u samoći -
starica je slijepa tisuće ljeta;
osluškuje zveket zvijezda u noći,
osjeća da sunce po danu cvjeta.

Dobri ljudi, širom naše planete,
prijateljima su se svojim kleli
da su pod nebom, gdje orlovi lete,
tu besmrtnu slijepu staricu sreli.

Orkestar svih zvijezda doziva sunce.
Orao na zraku njegovu slijeće.
Dok prazne pristaju jutarnje lađe

na te visoke do neba vrhunce,
srce u osami ponovo kreće
onu staru slijepu ženu da nađe.

Dodir

Muze s kojima pjesnici spavaju
ponekad me, u prolazu, ovlaš, poljube u čelo,
nasmiješe se i razbaruše mi kosu.

Kad više ne budem čovjek

Kad jednom prestanem voljeti ljude
i srce mi postane ukras od leda,
kad ne primijetim da znanci se čude
što smiješni su mi bol i bijeda,

kad izgubim samilost čak i za pseto
koje na tri noge njuška oko smeća,
znat ćete da ništa nije mi sveto
i vrijeme je da gasi se moja svijeća.

Bacite me tada u crne vode,
vi, prijatelji moji sada što ste.
Neka mi duša u pakao ode
a tijelom mojim nek ribe se goste.

Popis sveg što imam tu je, bez rime,
prosjaku i psetu dajte što tu piše.
Iz adresara brišite mi ime
i ne spominjite me nikad više.

Alberto Sompis

Sporedna uloga strašila

Princ na bijelom konju odmicao je krajolikom.
Stezao je u naručju odabranicu svog srca i...
I iznenada opazi strašilo. Zaustavi se...
Zaustavio se govoreći da bi rado ispalio hitac i ubio Vrijeme pa...
Pa sada i ja tu zastajem...

Zastajem u tijeku pripovijedanja tek ne bi li Vas, dragi moji čitaoci,
upitao: Zar nije opravdano da svaki od nas pokuša ubiti tu neman?

No ne čekajući Vaš odgovor vraćam se princu na bijelom konju:

Nježno je spustio svoju predivnu dragu... tajanstvenu ljepoticu
kojoj duguje toliko naslada... toliko ljubavi, a...

A možda i najveći dio svog vječnog stvaralačkog poriva.

Stvaralačkog poriva koji ga natjera da ubije vrijeme ispaljivanjem
nekoliko metaka u krajoliku...

Nekoliko metaka u krajoliku udari podalje od izabrane mete, a...

A jedan čak rasprsnje lubenicu na podaljoj njivi. Dražesna ljepotica
ispusti hihot.

Hihot kao da izruguje nespretnost princa koji iznerviran reče:

– Pogledaj dakle ono strašilo sa smiješnom glavom od slame.

Dakle, najdraža, zamislit ću da je to tvoja glava...

I princ zatvori oko i pritisne otponac.

Hitac otkine glavu ljepotice.

Tada princ na bijelom konju pogleda u zabezknute oči na glavi svoje Muze, nakloni se i izjavi:

– Ah ljubavi moja, ti si jedina koja me možeš nadahnuti, ali...

Ali to nije bio kraj jer...

Jer se sa neba se spusti nepregledno jato ptica i...

I pozoba sav urod plodonosnog krajolika...

Krajolika koji nestane u Vremenu mada strašilo u sporednoj ulozi, kako to već zahtjeva bajka, ostane tu zauvijek sve do smrti... duboke starosti... kada su praunucima princ sa bijelim konjem i... ispričali zgodnu bajku koju Vam i ja prepričao...

METAMORFOZA to be or not be a number 1

Uključen *fen*

da se osuši kosu na ćelavoj glavi skliskoj made in biljarska kugla
svježe oprana

of engleski men

bi kratki spoj u rječniku za nastanak anglicizma poznate pojave
izraza fenomena!

METAMORFOZA to be or not be a number 2

Profesora vuka

proganja u napadu bjesomučnog trka

student janje

u želji za stjecanjem diplome za krvoločno obrazovanje

Perla

Bio si noćas
perla od stakla
što moje snove
samo je takla,
srebrna, prozirna
poput kapi,
kad dodirnem je
u času ishlapi,
beskrajna duga,
rasuti smijeh,
zagrljen dahom
stakleni grijeh,
kad zora mine,
pusti mi san,
zaspri u meni
začaran.

Kraj

I noćas su vjetrovi
divljali u tami,
mi u istoj postelji,
zajedno a sami,
šutimo, ni riječi,
pokriveni jugom,
poraženu dušu
pritišćemo tugom,
olovno je srce,
misli teške slaže,
gorčina u nama
ne bira, ne laže,
u očima tvojim
prepoznajem sebe,
a duša i dalje
sve mrzlija, zebe.
Gdje je sada zvijezda
što nam srca spaja,
kud nestaje zora
koja noć osvaja?
Kad na jastuk suze
u tišini kapnu,
ne želiš da prsti
za moje ti zapnu,
ako noćas misliš
da je svemu kraj,
ne daj da poželim
zadnji zagrljaj.

Vrijeme me njiše

Hodam po žici
vrijeme me njiše
samo su misli
od života tiše
korak po korak
na prstima gazim
na kraju puta
vjetar nalazim
a ja sam htjela
sve riječi tvoje
da me probude
da budu moje
i sjajnu iskru
u oku tamnom
da me povede
da bude sa mnom
vjetar u kosu
kad vrijeme stane
da izgubim sebe
kad duša plane
ne mogu natrg
i kad bih htjela
samo se nadam
da sam ti želja
svakoga dana
trebam te više
stojim na žici
vrijeme me njiše.

Majka

sklapaju se
vjeđe stare
oronulo
bijelo lice
i ono je
nekad bilo
meko poput
male ptice.

Haiku

Procvale lipe.
U školskim torbama
skakuće proljeće.

Makovi

Procvali makovi.
Livada jutros
treperi srcem.

Poželi

Noćas bih mogla
biti zvijezda
na tvome dlanu
uspavana
pjesma u kapi
što val je nosi
i mokra sol
na tvojoj kosi
lahor u duši
što te ljubi
svitanje plavo
da te budi
i leptir bijeli
satkan od čežnje
svijetlost u sjenci
latice nježne
mogla bih noćas
biti dijete
i zauvijek zaspati
u tebi
da samo izustiš
ne idi
otišla nikada
ne bih.

Bez krila

Svaki put
kad te ugledam
potečem,
žuborim,
osjetim da sam
živa,
a onda me
iznova optužiš,
da za sve sam
kriva,
što te volim,
što postojim,
što tvoja
sam bila,
i odrežeš mi
krila,
ne plačem,
ne molim,
samo produžim
a uzdah se
okameni,
u meni.

Komadić sunca

Pjeni se izvor.
U kapljici plovi
komadić sunca.

Čarobnjak

Budi moje
nebo
dosanjani san
kad otvorim
oči
nasmijani dan
budi moje
more
na usnama sol
kad zatreba
budi moja
bol
mistični čarobnjak
u rukama svila
zalutala svjetlost
i sretna bih
bila.

Nemir

Unosiš mi nemir
ohladi se, idi,
ne posjećuj više
moje krhke snove,
ne pružaj mi ruke
da me šutnjom grle
a onda sa zvijezdom
nekoj drugoj hrle,
okreni svoj pogled
kad me sretnoš samu,
odlazi, požuri,
zar ne vidiš više
u očima mojim
ostaju tek kiše,
unosiš mi nemir,
preslabo se borim
pod usnama tvojim
ja nestajem, gorim,
ohladi se, idi,
ne muči me više
pusti ludo srce
neka kuca tiše.

Izgubljen dah

Pogledi se sreli
isprepleli
usne na usne
zaustavljen dah
zlatni, crveni, blješteći
prah na prah
a srce kuca, tuče
zastaje
nestaje
prestaje postojati
prah na prah
zaustavljen dah
miris divlje ruže
žice nebeske lire
dodiri od svile
bili smo
uzdrhtali leptiri
da li išta pamtiš
ili poput maka
treperiš, ne plamtiš

Privid

Pjesnik silazi s brijega, zamišljen.

Skupina prilazi, uzbuđena:

Krasno! Novi brijeg usred gustiša,

Doprinos očuvanju čovjekove sredine!

Pjesnik, s tugom: *Da, zelena trava,*

Izdaleka lijepo. A ispod? Otrovno smeće.

S lica nesta vedrine.

Masa štetnih tvari, pritisci, prirodni procesi, bez kisika,

Novi, nevidljivi otrovni plinovi podmuklo putuju u eter.

Voda otapa ostale spojeve, stvarajuć' rojeve

Dioksina i drugih opasnih faktora rizika!

Prividi, nova Potemkinova sela, fasade,

Za prirodu, sve manje nade.

Nije li bolje sadit cvijeće i drveće

Nego gomilat' – smrtonosno smeće?

Moralike

Gotovo izgubljena riječ: *Moral.*

Valja od glagola morati.

Neki dijalekt, kao bral, varal, kral.

Negda se fest moralo – orati.

Danas duhovnjaci kažu: ćudoređe.

Nešto se srozalo, čuje se sve rjeđe.

Krenimo redom, istina traži,

Progovorimo nešto o slatkoj laži.

Kad prvi put obećaš, a svoju riječ pogaziš,
Nije ti ugodno? Ne brini, događa se to svakom.

Krive su više sile, prioriteti,

Nešto je važno iskrslilo, tobože.

Drugi put ćeš se srozat lakše. Prijeti

Rutina, tvoj novi stil. Postaješ nitkov

Čija se koža više put oderat može.

Ti si, kažu, rođena dama.

Prvi put Ti nude novac,

Crveniš se, imaš srama.

Drugi put nesta crvenila,

Usluge plaćaš sama.

Ne poznaješ samoga sebe,

Jer si sebi preblizu.

Radaš se gotovo slijep,

A umireš - kratkovidan.

Od svih ruševina, čovječe,

Tvoju je najteže gledati.

Zašto se moraš predati?

Dobar si govornik, svaka čast.
Još bolja je tvoja vrlina znati stati.
Saslušat drugog – on te u mislima prati.

Tako smo različiti:
Ja sve nalazim u ničemu,
A Ti ništa u svemu.

Nije krivo zlo doba,
Loše prilike, već ljudi.
Pred drugim nekog pohvali,
Na samo ga kudi.
Još bolje: uputi mu toplu riječ:
Oprosti, ušla mi bol u grudi...
Nešto će ga tiho opeč.

Izgubljen

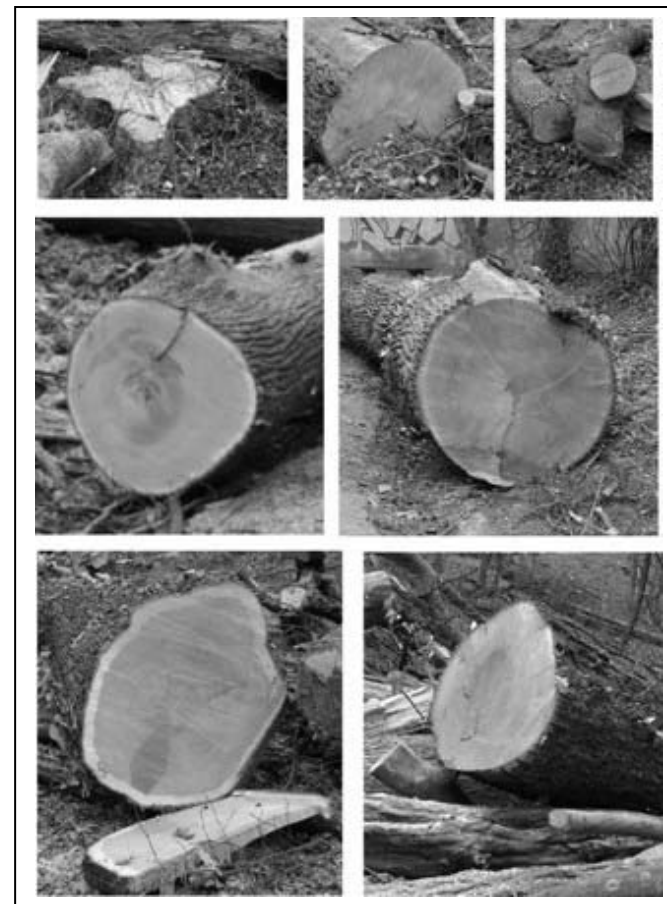
Imaš društvo, prividno oko Tebe znanci, poneki prijatelj.
Tek, jednoga nema – a mog'o je doć.
Nešto ga spriječilo? Čekaš, a već je noć.

Jednog dobrog kad između mnogih bliskih izgubiš
Čini se, sve postaje manje važno.
Pitaj se što je razlog, srce tvoje kuca snažno...

Nema stada, iako pastir nisi,
Dok posljednji prijatelj nije uz tebe.
Što si naglasio? Posljednji, ili – sebe?

Ima nešto trulo

Pjesnik traži pomoć: srušeno je drveće
Na Dubravkinom putu, tobože, trulo!
Za opravdanje bitno!
Eksperte molim za dijagnozu, hitno!

Ima nešto trulo (2)

Bez komentara, reda mora biti!
Pjesnik bi vratio potok,
Sadio novo drveće.
Iluzionista on je, duhovno – smeće.
Takav se mora skriti, kuš biti.

kiša

kapucka
rominja
šušti
pljušti
pretproljetna
kiša
mlaka

a ja želim
gologlava
istrčati
na tu kišu
zaplesati
kao vila
da me smoči
i rastoči
u oblake
da isparim
da me nema

pa da onda
jednom možda
i ja smočim
neku glavu
svjetloplavu

Ljubomora

uplićem prste
u njene stihove
bojažljivo opipavam
suptilno tkanje

sve moje mračne slutnje
postaju stvarnost
nada iskapava
kroz zelene pore
očaja

svila
čista svila
najfinija
zvonko ružičasta
na dodir
s okusom breskve
u kolovozu

kako da ne budem
ljubomorna
ovako sitna
svjetloplava
samozatajna
i sasvim
sasvim
pamučna

žižule

djetinjstvo moje
zamućeno
nemam te

tek okus plodova
pazlice glanca
i slaže slike

ti i ja
put arbanasa
u berbi žižula

ti na žižuli
ja pod žižulom
a smijeh
zvoni prostorom

kliziš niz moje jutro

kliziš niz moje jutro
kao topli karamel
niz kašljem izmućeno grlo
i što te više pijem
sve mi je bolje

reci
možeš li uvijek biti blizu
kad se razbolim

staroj maslini

najljepša si na velikim njivama
ljepotice prastara
koliko li je godina
urezano u tvoje deblo
koliko berbi u tvoje grane
a krošnja tvoja srebrna
koliko li je hlada
beračima podarila

prabaka te moja posadila
baka odnjegovala
sada te pazi i bere moja majka

a ja
miljama daleko
čeznem za okusom tvojih plodova
i hladom tvojih grana

utješi me

zagri me čvrsto
i ne puštaj
ni jedan moj pokret
treptaj
niti želju
svi drhtaji moji
neka su na broju

poljubi me nježno
ne dozvoli
da se usne brzo
odvoje od tvojih
sigurnost mi svoju
zapleti u vlasi

poslije samo miruj
ne govori
nek trenutak ovaj
poživi još malo
a utjehom neka
još dugo
miriše

nemir

uvlači se u moju dušu
nemir
na prstima tiho
kao tat
kroz odškrinut prozor
usnule kuće
polako liježe na sljepoočnice
stišće grlo
i grudi
postaje sve olovniji
pritišće me sve jače
prerasta u strah
strah koji peče i guši
otkucava ponoć
a tebe još nema
koliko je ono nesreća u minuti
pokušavam se sjetiti
ne ide mi
strah postaje panika
tresem se kao trska na vihoru

zatomi bijes

snažno ga progutaj
i probavi
kako najbolje znaš

zauzdaj divljeg zelenka
uzdama čvrstim
samokontrole

u gustu grivu
prste mu upleti
i drži svom snagom
da se ne otme

a ako ti kopitom
po ponosu zagrebe
u rebra ga odalami
mamuzom volje

kada se stiša
duboko udahni
zrak pobjede

nad samim sobom

je li to proljeće

svi moji nemiri i kiše
svi neostvareni trenuci
ostali su zamrznuti
u sivilu zime

izlazim bez kaputa
lakša i drugačija
u jutro svjetloplavo
oblacima nezamućeno

grudi kao nabujale vode
dižu se i spuštaju
u ritmu želja što se roje
kao pčele zlatne i nestrpljive

glasam se smijehom tulipana
crvenih i žutih
koračam kao bubamara
točkasta i začuđena

je li to proljeće
što ispunja me ovako potpuno

Vila pričalica

(ulomak)

....

Bližio se kraj školske godine, i za mjesec lipanj vladale su užasne vrućine. Lani je bilo vruće pa je s noge na nogu išla iz škole tražeći hlad.

Blizu kuće ugledala je starog Ivu kako sjedi u hladu i zamišljeno crta štapom po prašnjavao zemlji. „Dobar dan, barba Ive!», pozdravila ga je Lana i sjela do njega“. „Nije tako dobar, moja ViloPričalico“, rekao je zabrinuto, „odnedavno“ dobri barba Ive.

„Što Vas tako jako muči?“ zanimala se Lana.

„Dijete moje, sve se poremetilo u prirodi, vidiš i sama kako je vruće za ovo doba godine, kiša nije pala već evo dva mjeseca. Masline, grožđe, sve se suši. Ništa na zemlji neće ubrati ovaj bijedan narod“, govorio je žalosno barba Ive kao da je smak svijeta.

Lana je zabrinuto otišla kući, odmah je otišla u svoju sobu. Tata i mama čudno su se gledali. Lana je u sobi ugledala svoju prijateljicu Vilu Pričalicu. Čekam te jer već znam što te muči, ja ću ti pomoći zajedno sa svojim vilama. Ti moraš skupiti puno prijateljica jer ćete morati pjevati „Prporošu“, tj. dozivat ćete kišu. Vile Oblakinje će vas čuti ako budete dovoljno uporne i morate vjerovati da ćete uspjeti. Vile će skupiti oblake, a oblaci će stvoriti kišu.

Lana je brzo počela telefonirati i pozivati svoje prijateljice da za pola sata dođu u njezino dvorište. Ona je za to vrijeme s Vilom Pričalicom uvježbavala „Prporošu“. Ubrzo je Lanino dvorište bilo puno

djevojčica. Lana ih je omotala u bršljan i stavila im u džepove pšenicu. Nekoliko puta im je pokazala kako će morati plesati i pjevati.

Djevojčice su plesale u krugu, cupkajući svom snagom nogama od pod. Svaka djevojčica je u džepu imala pšenice i posipala je po zemlji. Dok su plesale glasno su pjevale:

„PRPORUŠA ODILA I BOGU SE MOLILA
DA NAM DADE KIŠICE I ŠENICE BILICE.
DAJTE, DAJTE, NE MOREMO STATI
JER NAS KIŠA MLATI, PO GOLIMA GNJATI.
PALA NAM JE POSTOLINA,
BIT ĆE VODE DO KOLINA.
PALA NAM JE POSTOLINA,
BIT ĆE VINA DO KOLINA.

Dok su djevojčice pjevale i plesale, skupili se susjedi i zadivljeno ih gledali. Predstava nije dugo trajala jer su se na nebu počeli skupljati tamni oblaci, a u daljini se čula grmljavina. Odjednom je kiša počela padati kao iz slivnika Ljudi su zbunjeni, ali sretni trčali kućama vičući: „Kiša! Kiša! Bože, hvala ti!“. Djevojčice su se natiskale kod Lane u kuću i zabavljale se sve do kasno u noć, dok kiša nije prestala padati.

Sutradan je barba Ive kupio svojoj ViliPričalici veliku čokoladu! Znao je on da su za kišu zaslužne njezine prijateljice vile.

.....

Ljubavna himna

Ovi stihovi posvećeni su mom djetetu!

Hvala ti za slova
što slažem ih u niske
hvala ti za riječi
što jako su mi bliske
hvala ti za slike
što treba moja mašta
hvala ti za volju
da radim svašta!

Oprosti za grube riječi
što ponekad kažem
oprosti za nedjela
što ponekad slažem
oprosti za milijun stvari
što nekad ne učinim
oprosti za probleme
što ponekad ne uvidim!

Al' znaj da sve to
ne radim namjerno
da uvijek mislim
da radim ispravno
no jedno je sigurno
samo - podsjećam te
moja si ljubav
i uvijek - VOLIM TE!!!

Savjet

Kako je ružno
osjećati se tužno
i gledati bijelo
vrijeme cijelo!

Zbog nekoga tugovati
za nečim plakati
tratiti vrijeme
zabiti se u dileme!

Misli obnovi
brodom zaplovi
i na kraju retka
počni ispočetka!

Rođendanske želje

U košaru života
stavljam sve po malo
jer inače ne bi
sve u nju stalo.

Malo zdravlja, sreće,
kap ljubavi, veselja,
mrva mira, trunka smijeha
i mnogo, mnogo lijepih želja!

Životinjska abeceda

Ara Aki lice mije
Buha Bela suknu šije
Crvić Carić sveg se boji
Čaplja Čaki mirno stoji
Ćuk Ćurinko hoće bliže
Dabar Dole branu diže
Džep-miš Džeki sluša priče
Đavolja raža glasno viče
Eja Ela perje hladi
Fazan Franci samo radi
Galeb Gaston hvata bove
Hijena Hani mamu zove
Irvas Igor samo škilji
Ježić Jole bodlje šilji
Kuna Koni društvo treba
Lija Lana pile vreba
Ljama Ljilja svuda gleda
Medo Muki hoće meda
Noj Nevenko hranu traži
Njak Nježni njušku vlaži
Osa Olga cvjetić bira
Ptica Pero lijepo svira
Rakun Riki kuću sprema
Slonić Sale mira nema
Šišmiš Šime neće jesti
Tukan Tuki hoće plesti
Udav Uli mirno spava
Vuka Vucu boli glava
Zmija Zita miša lovi
Žaba Žana rijekom plovi...

Kaži, pa slaži!

Bila jedna kuća
i u kući stol
na stolu tanjurić
a na njemu sol.
Sol se naljutila
pa pobjegla van
a vani kiša
našla svoj stan.
Stan prevelik
za toliku kišu
pa odluči povući se
gdje se grane njišu.
Njiše se i krošnja
od silnoga vjetra
pa rukama maše
pozovi mi Petra.
Petar je došao
puhnuo u zrak
i baš je u tom trenu
projurio vlak.
Vlak je bio brz
kao strijela iz luka
kad ugleda Petra
bješe mu muka.
Muka je i suncu
što ne može sjati

nek´se maknu oblaci
dokle će tu stajati?
Stoji i plot
truo i star
pa šuti i trpi
i gotova stvar.
Kad smo kod stvari
i to da vam kažem
sve je to istina
zašto da vam lažem?
Laganje je ružno
al´ponekad treba
zamazati oči
kad opasnost vreba.

Vjerujem u Tebe

Pokucao anđel na vrata moga srca
šapuće mi tiho, na krilima me nosi
molitvom me tješi, priča mi o Tebi
rukama me nježnim miluje po kosi.

Put je dug i težak al' ustrajati moram
vjerujem u sebe, poštenje i spas
ljubav snagu ima i granice ruši
do Tebe me vodi anđeoski glas.

Vjerujem u Tebe
anđele moj dragi
ruke Ti pružam
neka vide svi
čuvat ću te uvijek
kao divnu tajnu
zakrilit ću Te plaštem
od ljubavi.

Ti si moja snaga i melem i rana
ti si moje drvo s bezbroj divnih grana
volim Te k'o nebo zemlju, kao vjetar list
volim Te k'o mjesec zvijezde, kao slikar kist.

Ponekad poželim neki život drugi
da mi Gospa draga svoje ruke pruži
tad se sjetim da si dio mog života
a bez Tebe živjeti bila bi grijehota.

Perpetuum immobile

(ulomak)

....

23.08., utorak

Eh, da, i to se događa... nažalost, valjda samo meni... Prvoga dana, ružnog i crnog, kišnog i olujnog, gotovo su nam se dodirnuli kišobrani na šetalištu preuskom za četvero usporednih prolaznika. Ako smo se i vidjeli, nismo se vidjeli. Uzdah olakšanja obostran. Jučer i prekjučer izbjegavam mjesta gdje te eventualno mogu sresti. I mislim na tebe. Ravnodušno posve, ali mislim. Danas te i ne očekujem više. Stoga te i ne vidim u redu ispred sebe. Okrećeš se i gledaš poludesno. Ja sam polulijevo. Ako se i vidimo, ne vidimo se. Uzdah olakšanja, obostran. Na povratku više i ne mislim na tebe. Proteklo je dovoljno vremena; šanse da se ponovno nađemo na istome mjestu ravne su nuli. Pa ipak, dolaziš mi ususret. Ovaj put šetalište je preširoko za dvoje jedinih ranojutarnjih prolaznika. Nemamo vremena skrenuti raznostrano. Pa čak ni slučajno skrenuti pogled. Nemamo vremena ni odglumiti iznenađenje. Jer, vidjeli smo se premda se nismo vidjeli, zar ne? Poljupci srdačni u oba obraza, pitanja nevažna, odgovori nebitni. Ja ne pitam ništa. Ti si poslovična ljubaznost. Pričaš i pitaš. Pitaš kao da te doista zanima. Fascinira me ta tvoja dobrota koja uopće ne izgleda namješteno. Jer, možda i nije. Ali, ne uspavljuje me. Moj sat nepogrešivo je tempiran na pristojnost. Krećem prije nego što ti ponestane pitanja. Zadnje rečenice padaju u hod u suprotnim smjerovima.

S vremenske distance od nekoliko sati čak me i ne smeta taj susret, doista najslučajniji. Nadam se da ne smeta ni tebe. Stalo mi

je, naime, da te ne smeta. Samo da te ne smeta... Ni više ni manje. Za početak, dakako. Poljupce ne zamišljah tako. Ti zasigurno nikako. Uračunavaš li mi ih u neuračunljivost? To bi me nasmijalo, doista. Zamisli, uopće me nije briga što misliš, odnosno misliš li uopće. Jer, vrijeme čekanja odavno je passé. Čekanja da se nešto dogodi, ma što to bilo. Više mi ne ide ni zamišljanje vremena budućeg u kojemu bi te eventualno moglo biti. To s tobom bilo je odviše intenzivno i odviše jezivo a da to podsvijest ne bi registrirala kao prijetnju i razvila obrambeni mehanizam blokade razmišljanja potencijalno pogubnih. Dakle, opasnost može zaprijetiti samo od svjesnog «vraćanja na staro», što, nažalost, nije isključeno. Jer, nesuvislost mi je stanje redovno kad se radi o tebi. Zašto li te čujem kako me pitaš volim li te? Ludilo, dakle, počinje ponovno...

....

Stižem na drugi dio koncerta. Ulazim s galerije da izbjegnem susrete neželjene i susrete dosadne. Zadnji red, predzadnji, još dva reda prema dolje. Tu si. U redu praznom. Gase se svjetla. Sjedom kraj tebe. Pogledi nam se sasvim polako susreću i sasvim polako razdvajaju prema podiju. Glissando violoncella. Adaggio nezadrživo šumi. Kraj prvoga stavka. Naginješ mi se sasvim blizu. "Što slijedi?", šapćeš. Osjećam ti usne. Ili me je samo pomilovao tvoj dah? Ne odgovaram ti jer oboje partituru znamo napamet. Jer pitanje i nije bilo postavljeno radi odgovora. "Volim te", kažem ti jednako tiho, dok vatromet timpana zaglušno izgara u bljesku pozauna.

negve

da su mi opet ta krila
koja su me
tako lako nosila
do onih
danas potpuno nezamislivih
visina,
lakše bi podnio
ove negve svakodnevne;
a nema ih
iščezla su,
samo ožiljci sjećaju
na zanos i oduševljenje.

Brodovi

brodove ne prave za luke,
iako su sigurniji tamo
nema brodoloma;
ali ni plovidbe....

ima u tome logike;

ni ljudi nisu
tek da postoje,
a ipak
rijetki uistinu žive, zar ne?

seduction

ne razumiješ
što ti govorim
vidim ti u očima
pitanja
koja strpljivo prešućuješ
jer
zašto tražiti objašnjenja
od onoga
čije ti riječi nemaju smisla.
ne razumiješ
što ti govorim,
a cijeloga sam sebe
pretočio u riječi,
što prolaze
negdje mimo tebe
i unatoč svemu;
nestaju
u sumraku.

Sretna riječ

nema je
nema riječi
prolazi
vrijeme
i primiče
priznanje;
uzalud je
tišina
ne znači
ništa
nikome
od nas
dvoje;
jedna
sretna riječ
spasila bi sve,
a nema je
nema
riječi;
muk podmuklo
donosi
svršeno.

Kavez

zarobljene su mi misli
sputane, zatvorene
traže kvadraturu kruga,
prolazeći ga iznova
tko zna koliko puta.
žudnja za slobodom
sve je jača
i premala je utjeha
taj uokvireni komadić neba
slutnja
prostranstva mogućnosti
u kavezu moranja

Pogovor

Pred vama je zbirka poetskih i prozних uradaka objavljenih na internetskom portalu *Webstilus.net*.

Autori su poredani abecednim redom prezimena, odnosno nicka koji koriste, a njihovi radovi po načelu optimalne iskoristivosti prostora.

Neki autori nisu dopustili nikakve intervencije u svoje tekstove, pa ih donosimo nelektorirane.

U *Webstilus zborniku* okupile su se «srodne duše» svih dobnih skupina i svih razina literarnog umijeća: od djece i mladih do osoba treće dobi, od afirmiranih književnika do autora koji su tek nedavno otkrili u sebi sklonost i potrebu za pisanjem.

Čast nam je što smo i mi dio projekta *Webstilus kluba* kojemu je cilj poticanje i promicanje kreativnosti na mediju koji je sve popularniji u svim dobnim skupinama. Ovim zbornikom taj je projekt dobio i svoju tiskanu inačicu.

Uredništvo

Kazalo

Riječ urednice	4
Srodne duše	6
Dževada Bajrić	
Tužna jesen	7
Hvala ti	8
Kako	9
Osjećaš li	10
Tišina	11
Sonja Belinić	
Lažni svijet	12
Da...	12
Poput lahora u duši	13
Zov	13
Igor Beno	
Divlja rijeka	14
Zemlja	14
Dubravka Blažek	
Babica so otišli	17
Moji babici	18
Bila je tako lijepa	20
Ružica Bošković	
Ljubav je sebična	22
Lidija Bugarić	
Moje misli lete	23
Skrivam te	24
Šetači ispod duge	25
Predstava života	25
Suzo moja	26
Robert Čolić	
Zbog nje sam suzu pustio	27
Majo Danilović	
Anamneza I	28
Pitat ću divlji vjetar	29

Da li se sjetiš mene?	30
Doje	
Oglas	31
Odmak	31
Mirko Đivić	
Živote moj	32
Oprost	33
Bijela slika	35
Mira Eljazović	
Starica	36
Najlepše pismo	37
Slijepa djevojčica	38
Ti si u nama	39
Reci mi	40
Ljepota	41
Marija Filipaj	
Neodoljiva jesen	42
Zamišljam	42
Mome gradu	43
Vjerna čežnja	43
Novi svijet	44
Preobraćenja	45
*****	46
Tvoja ljubav	47
Sanja Filipović – Čugura	
Trgovina	48
Andrijana Galović	
Ne tuguj	49
Ksenija Grozdanić	
Proljeće našeg djetinjstva	51
Kal_EI	
Previranja	54
Sudbini umaći	56
Ne može biti bez razloga...	60
Prihvatanje	62
Željka Kovačević Andrijanić	
Noć	63

Krletka	64
Pomalo ljubavna...	65
Slavko Kuček – PiPi	
Nadat ću se tebi	66
Ruža siječanjska	67
Majda	
Fotografirana pjesma	68
Cijena umjetnosti	68
Čežnja jedina...	69
Tomislav Majnarić	
Anđele moj	70
Stjepan Maksimović	
U oku suza	71
Prozori moga grada	72
Tužna pjesma	73
Slaven Matičić	
Izgubljen	74
Potok sudbine	75
Neki bolji svijet	77
Elfrida Matuč-Mahulja	
Kamena s ramena	78
Ana Matun	
Bijeg	80
Branka Mumalo	
Sve što si mi ti	81
Veće od ljubavi	82
Poslije tebe	83
Zamišljenost	83
Nela	
Zvijezde me nisu voljele	84
Neuspjela pjesma	87
Košmar	88
Kraj	89
Ništa	89
Izgubljeni stihovi	90
Njih stotinu	91
Ti	92

Tu i tamo	93
Sve moje pjesme	94
Volio si me...	95
Iluzija	96
Nemoj reći	97
Plavi cvijet	98
Da zaigram šotu	99
Ne brini ja sam svoja	100
Ne mislim na tebe	102
Mirko Omrčen	
Život u obmani i iluziji	103
Slom demokracije	105
Slobodni Filozofski	107
Ivan Ott	
Pisac i golubica	110
Boris Pecigoš	
Zeleni most	113
Ples šumskih vila	114
Jezero	115
Jesen	116
Osamdeset i devet...	118
Zlatno runo	120
Kraljevstvo gora	121
Tuga me prožela	123
Srodne duše	125
Moj voljeni vulkan	127
Preobrazba	128
Kiša	130
Vatra pročišćenja	132
Pjesma zimskog vjetra	133
Glas s neba	134
Vjesnik proljeća	135
Elizabeta Petrovska	
ПОЕТСКА МОЛЊА	137
Još uvijek ima nade	138
Ivana Prpić	
Samo da nitko ne vidi	139

Zalutala uspomena	140
Plava soba	141
On sale	142
Ante Radeljević	
Kiša	143
Šetnja	144
Budni san	145
Komin	145
Željko Radman	
Privid	146
Ljubo Savin	
Kotrlja se Sunce nebom	147
Šum utihnula mora	148
Klupa k`o klupa	148
Sergej	
Putnik	149
Ivica Smolec	
Legenda o ljubavi	150
Dodir	150
Kad više ne budem čovjek	151
Alberto Sompis	
Sporedna uloga strašila	152
Metamorfoza	153
Nevenka Šarić	
Perla	154
Kraj	155
Vrijeme me njiše	156
Majka	157
Haiku	157
Makovi	157
Poželi	158
Bez krila	159
Komadić sunca	160
Čarobnjak	160
Nemir	161
Izgubljen dah	162

Karlo Šoštarić	
Privid	163
Moralike	164
Izgubljen	165
Ima nešto trulo	166
Ima nešto trulo II	167
Dunja Tokić	
Kiša	168
Ljubomora	169
Žižule	170
Kliziš niz moje jutro	170
Staroj maslini	171
Utješi me	172
Nemir	173
Zatomi bijes	174
Je li to proljeće	175
Marina Vidas	
Vila pričalica	176
Wini	
Ljubavna himna	178
Savjet	179
Rođendanske želje	179
Životinjska abeceda	180
Kaži pa slaži	181
Vjerujem u tebe	183
Emilia Wolf	
Perpetuum imobile	184
Zlatko Zelić	
Negve	186
Brodovi	186
Seduction	187
Sretna riječ	188
Kavez	189
Pogovor	191
Kazalo	192

Reklama sponzora Maslinov list d.o.o.

**Tekući ekstrakt lista masline -
Oliblex**
Dodatak prehrani
s antioksidativnim biljnim sastojkom
oleuropeinom

Loša prehrana, zagađenost zraka, prejaka izloženost suncu, pušenje i konzumiranje alkohola uzrokuju ubrzano starenje kože i drugih organa. Antioksidansi igraju veliku ulogu u očuvanju stanica od uništenja.

Tekući ekstrakt maslinova lista, dobiven od svježeg lista masline, pospješuje daleko bolju iskoristivost aktivnih komponenata. Osim puno biljnih hranjivih sastojaka i vrlo učinkovitog sastojka oleuropeina, OLIBLEX ima još najmanje 11 drugih, važnih antioksidanata. Svaki pojedini antioksidant nudi organizmu specifične zdravstvene prednosti, a izbalansirana sinergija svih aktivnih sastojaka daje OLIBLEXU posebnu snagu.

Spojevi koji se nalaze u tekućem ekstraktu maslinova lista jačaju imunološki sustav, povećavaju energiju organizma, posjeduju antivirusno, antiparazitsko, antibakterijsko i antifungalno djelovanje. Mnogostruko ljekovito djelovanje ekstrakta maslinova lišća danas je i znanstveno potvrđeno, pa se iz dana u dan sve više koristi u svijetu.

Tekući ekstrakt dobiven iz lista masline izuzetno je učinkovit kod velikog broja bolesti uzrokovanih mikrobima ili drugim uzročnicima, od kojih navodimo neke: srčana

oboljenja, herpes, artritis, dijabetes, sindrom kroničnog umora, hepatitis A, B i C, meningitis (virusni i bakterijski), vaginitis, botulizam, difterija, listerija, malarija, čir na želucu, gripa, upala mokraćnih putova, encefalitis, klamidijske infekcije.

Tekući oblik učinkovitiji je od kapsula jer tijelo lakše apsorbira ekstrakt maslinova lista kad se uzima oralno. Tekući ekstrakt maslinova lista ima i dodatnu mogućnost vanjske primjene na kožu.

Ekstrakt maslinova lista stoljećima se koristio u mnogim kulturama, a suvremeni znanstveni svijet detaljno ga je proučio. Danas je poznato da ekstrakt maslinova lista učinkovito pomaže ne samo u borbi protiv bakterija, virusa, gljivica i parazita, već se pokazalo da ima i niz drugih pozitivnih efekata,

Nudimo Vam OLIBLEX u sljedećem pakiranju:

100 ml - 159 kn
500 ml - 649 kn

<http://maslinovlist.hr>

info@maslinovlist.hr

098 9335 001

www.Webstilus.net